

Zkáza Velké Tartarie. Zakázaná historie

- CZ24 News | 27. února 2022

Slyšeli jste někdy o Velké Tartárii? Domnívám se, že možná někteří to někde zaslechli, ale také že spousta lidí o ní neslyšela vůbec, nebo jen značně okrajově, ale podrobnější historické souvislosti ztná skutečně málokdo. A že bychom se o Tartárii učili ve škole rozhodně nehrozí. Přesto že jde o naprosto největší státní útvar v historii lidstva, ležící dokonce na třech kontinentech, tak Tartárie zmizela z encyklopedií, naučných slovníků i z učebnic dějepisu. Někomu sakra záleží na tom, aby zmizela úplně. A to přes to, že kdybychom stále používali náš původní kalendář, který se používal právě v dobách existence Tartárie, tak bychom měli letos již rok 7530 (od uzavření míru v Hvězděném chrámu) takže i z historického hlediska byla existence Tartárie důležitá, protože existovala několik tisíc let. Přesto tato obrovská říše zanikla, byla záměrně vymazána jak z historie, tak i z všeobecného povědomí lidí. Její zánik přitom proběhl až při „záhadných“ událostech okolo roku 1815....

Blog funtime.cz zveřejnil zatím asi nejpodrobnější analýzu dějin a historických souvislostí ohledně Velké Tartárie na kterou lze na internetu narazit. Rozhodla jsem se ji zveřejnit i vám, v rámci Myšpule Světa . org:

15. ledna 2013 ruský prezident Vladimír Putin v Ruské geografické společnosti slavnostně [otevřel nový archiv, kde jsou veřejnosti zpřístupněny mapy Tartárie](#). Asi se ptáte, co je na tom tak zajímavého. Je a hodně. Tímto aktem dal světu na srozuměnou, že Rusko se vydává na cestu odhalování své skutečné, nezfalšované historie, protože si je vědomo toho, že národ, který svoji historii nezná, nemůže mít ani budoucnost.

Současná oficiální historie, jak je učena v ruských školách, byla vytvořena v průběhu 18. – 19. století a byla sepsána v souladu s biblickou koncepcí historie na zakázku Romanovců. Už jen přechodem z původního kalendáře (počítaného od podepsání míru ve Hvězděném chrámu) na kalendář juliánský se historie říše zkrátila o více jak pět a půl tisíce let!

V Ruské federaci už proto pracují na zcela nové koncepci vzdělávání a přepisují se učebnice, které pro tuto většinově slovanskou zemi v posledních dvaceti letech tvořily ze zcela „nezištných“ důvodů západní vzdělávací instituce.

A myslím, že ani mnozí z vás nikdy neslyšeli o největším státním útvaru na Zemi za dobu nám známé historie. Učili jsme se sice o slavném Egyptu, Perské říši, říši Osmanské či Římské – ale to všechno byly drobečky proti obrovské slovanské říši, která v průběhu věků nesla názvy Rassénie, Skýtie a nakonec Tartárie.

Tím spíš je překvapující, že tato země nenalezla jediné zmínky v oficiální historii!

Abychom tuto mezeru trochu zaplnili, což bychom jako Slované určitě měli, nabízíme výtahy z obsáhlých statí Jeleny Ljubimové a Dmitrije Mylnikova.

Po nesmírně dlouhou dobu existoval na Zemi obrovský státní útvar, který se rozkládal na několika kontinentech. Miliony jeho obyvatel vytvořily svěbytnou kulturu založenou na duchovních a mravních kvalitách člověka, na úctě k předkům a spravedlnosti, úctě k rodině a lásce k vlasti.

Tato země se objevuje na mnoha starých mapách.

Nazývala se Velká Tartárie.

Kdo ji vlastně obýval?

Původně v Tartárii žili převážně Tartari. Vysocí, rusovlasí, bílé pleti, lidé s očima modré, zelené nebo

šedé barvy. Slované-Árjové. Rusové. Přátelští a laskaví v dobách míru, stateční a nemilosrdní v bitvě, spravedliví a soucitní ve dnech vítězství a vytrvalí během protivenství. To proto, že chránili morální čistotu a víru svých Předků. Od Uralu po Aljašku. Od Nové Země k Tibetu.

Ještě na prahu novověku to byla podle prvního vydání Encyclopedie Britannica největší říše na světě:

mapa z Encyklopedie Britannica, rok vydání 1771

„Tartárie – ohromná země v severní části Asie ohraničená Sibiří na severu a západě se nazývá Velká Tartárie. Tartari žijící jižně od Moskovie a Sibiře se nazývají Astracháni, Čerkezové; Dagestánci žijí na severozápad od Kaspického moře; Kalmyckými Tartary jmenují ty, co obývají území mezi Sibiří a Kaspickým mořem; Uzbečtí Tartari a Mogulové obývají zemi severně od Persie a Indie; a nakonec Tibetští Tartari žijí na severozápad od Číny.“ (Encyklopedie Britannica, první vydání, díl 3. Edinburgh, 1771, s. 887)

To platilo až do 18. století.

Pak jakoby mávnutím proutku zlého čaroděje – Tartárie zmizela.

Zmizela z map, z knih, vzpomínek. Zmizela i z dalších vydání Encyclopedie Britannica. Prostě – není. Proč toto velké impérium po sobě nezanechalo několik méně významných států, jak je to obvykle v případě rozpadu jiných impérií?

A kam se poděly miliony jeho obyvatel?

Proč v učebnicích dějepisu nenajdeme o tomto úžasném územním celku ani zmínku?

A... co to bylo za „malou dobu ledovou“, která proběhla před 200 lety?

O Tartárii 200 let nikdo neslyšel. Dokud se neobjevila práce akademika Fomenka „Nová chronologie“, která navrátila do vědeckých kruhů množství svědectví o existenci tohoto státu. Největšího ze všech, které kdy na naší planetě existovaly.

Přirozenými hranicemi říše, kterou dnes známe jako Tartárii a která v dávných dobách zabírala téměř celou severní polokouli, byly břehy oceánů. Přitom tři z nich – Ledový, Tichý a Atlantský – byly ve skutečnosti jejími vnitrozemskými vodami.

Na evropsko-asijském území víme o několika provinciích této obrovské državy. Jmenujme alespoň některé z nich: Na západě to byla Moskevská Tartárie / Moskovie / Rusie. Na jih od ní, na území dnešní jižní Ukrajiny a Krymu byla Malá Tartárie. Uprostřed asijského kontinentu na mapách nalezneme centrální Velkou Tartárii končící na severu až u břehů Tartarského moře (Severního ledového oceánu) a na východ od Kaspického moře zhruba na území dnešního Turkmenistánu Nezávislou Tartárii. Od Velké čínské zdi na sever se táhla Čínská Tartárie a tam, kde bychom dnes našli Mandžusko, byla dříve Tartárie Mogulská.

Tartárie v 16. století.

Mapa z roku 1754.

V roce 1703 založil Petr I. Sankt-Peterburg, který se o devět let později stal hlavním městem. Čeho?

Vždyť až do roku 1721 ležel na území Švédska! Nicméně západní mocnosti jej plně podporovaly, a tak nově vzniklé „Ruské imperium“ začalo svůj útok na Moskovii.

Za následujících sto let Tartárie utrpěla řadu těžkých porážek a byla tak nucena přiznat ztrátu některých částí svého teritoria: na jižním Uralu, v severním Přikaspicku a jihozápadní Sibiři, v centrální a severo-východní Indii a na východním pobřeží Severní Ameriky. V současné době jsou rozličné epizody této války, v podstatě světové svým rozsahem a důsledky, známé jako potlačení Pugačevova povstání, přisvojení Sibiře, kolonizace Indie a válka za nezávislost britských kolonií v Americe.

Na počátku 19. století (to už na carském trůnu dvě stě let úřadovali Romanovci) tak prakticky mizí centrální Velká Tartárie a přes celou severní část Asie až na Kamčatku se táhne – Ruské impérium. V průběhu těchto staletí obyvatelstvo evropské části Tartárie podlehlo zhoubnému vlivu monoteismu (judaismu, křesťanství, islámu) a ponořilo se do krvavých hrůz náboženských dobovačných válek, politických intrik, povstání a revolucí. A oddělilo se od Asie. Nedokázalo odolat náporu nových světových náboženství a uchránit mravní čistotu a víru svých Předků. Hranice mezi původní zemí a novým Západem běžela od Severního ledového k břehům Indického oceánu, podél Uralu, břehů Kaspického moře a vrcholků Zagroza.

Tartárie tedy utrpěla vojenskou porážku a územní ztráty.

No a co? Takové ztráty nemohly způsobit zánik tak velké državy! I kdyby porážka dala vzniknout těžké vnitřní krizi, tak žádná vnitropolitická krize nemohla způsobit rozpad Tartárie, protože národ obývající Asii ještě před pár staletími byl soudržný a dokonale homogenní. I po stránce národnostní, i po jazyku a po vyznání.

Aby bylo možné zničit Tartárii, bylo nutné nejdříve zničit její lid. Všechno! Do posledního člověka! Ale k tomu nikdo neměl sílu. Ani Británie, ani noví „Moskoviové“. Ani jejich koalice. Dokonce ani kdyby do té koalice vstoupila celá Evropa.

Jen znamenitý vojevůdce Alexandr Suvorov, který se účastnil porážky Pugačeva a osobně ho eskortoval do Moskvy, mohl tartarským vojskům způsobit hlavní porážku. A zřejmě také způsobil. Za což byl i vyznamenán zlatým mečem s briliantovou rukojetí (cena takového meče se rovnala ročním nákladům na celý pluk). A získal i několik vysokých ocenění – i když oficiální historiografie o tom mlčí. Jak ryba. Přesněji – skrývá historii tartarských válek Moskovie za války s osmanskými Turky a dalšími krymskými chány.

Tartárie o svá území musela bojovat nejedno století. Ale nikdo ji nemohl s konečnou platností zničit. Například Osmanská říše, dokonce i v době svého rozkvětu desetkrát menší než Tartárie, mnohokrát utrpěla porážky v bitvách, prohrávala války a ztrácela území, ale z politické mapy světa nikdy nezmizela. Narozdíl od Tartárie, která byla vymazána nejen z mapy.

Tartárii vymazali i z povrchu zemského.

Spolu s lidmi, jejím obyvatelstvem.

Než budeme pokračovat v našem pátrání po příčinách konce Tartárie, zastavme se chvíli v čase někde kolem roku 1815. V tu dobu totiž na Zemi s největší pravděpodobností došlo k jakési obrovské katastrofě světového významu, o níž nám oficiální historie nic neříká. Nebo nás mystifikuje. Důsledky této katastrofy však známe velmi dobře – statisíce, ale pravděpodobně spíš miliony lidských životů.

Rok 1816 později dostal jméno „Rok bez slunce“.

Tehdy došlo ke klimatické anomálii, která postihla velkou část severní polokoule. Neobyčejné počasí trápilo celou západní Evropu, Turecko a východ Severní Ameriky.

V USA tento rok dosud nazývají „Eighteen hundred and frozen to death“, to znamená něco jako „Osmnáct set a nasmrt zamrzlý“. Oficiální věda ho pokládá za začátek „malé ledové perrody“ trvající tři roky.

V březnu teploty v Severní Americe pokračovaly mrazy jako v zimě. V dubnu i květnu bylo nepřírozně mnoho dešťů a krup, náhlé mrazy zničily většinu plodin, v červenci dvě obří sněhové bouře způsobily smrt řady lidí a v červenci a srpnu dokonce zamrzaly řeky. Každou noc byl mráz a v New Yorku a na severovýchodě USA napadalo metr sněhu.

I Německo trápily silné bouře. Mnohé řeky, včetně Rýna se rozvodnily. Ve Švýcarsku bylo počasí, jaké nikdo nepamatoval. A po všechny měsíce sněžilo a sněžilo. Neobyčejné počasí způsobilo katastrofální neúrodu. Neurodilo se prakticky žádné obilí. Na jaře následujícího roku ceny zrna v Evropě stouply na desetinásobek a vypukl hladomor. Na svět se spustila tma. V plném smyslu slova. Slunce se nemohlo skrze vrstvy mraků dostat a zahřát zemi. Lord Byron v roce 1816 začíná jednu svou báseň: „Pohaslo jasné slunce a ztemnělé / hvězdy se potácí v prostoru bez účelu, bez paprsků / ledová je zem, ... (Na obrázku je pro ilustraci přehled teplot toho roku v polské Wroclawi, která na tom nebyla ještě nejhůř. Všimněte si, že za celé léto teplota nevystoupila nad 20°C.)

Odpověď na tříletý chlad byla nalezena o sto let později. Americký vědecký pracovník U. Hamfreys spojil změnu klimatu v letech 1816 – 1819 s výbuchem vulkánu Tambora na ostrově Sumbawa. Výbuch tehdy vyvrhl asi 150 km³ pyroklastických trachyandezitů. Kouř dosáhl výšky 44 km a sopečný materiál společně se sopečnými plyny se mohl dostat až do stratosféry. V současné době je tato hypotéza ve vědeckém světě všeobecně přijímaná.

Ale možná by někomu mohlo připadat zvláštní, že výbuch vulkánu na jih od rovníku tak ovlivnil klima severní polokoule a přitom nemáme zprávy o podobných problémech na polokouli jižní. A pokud by skutečně směr prachu a popele v atmosféře tak intenzívně bránila slunečnímu svitu, je těžko vysvětlitelné, proč by se tak dělo jen na jednom – i když rozsáhlém – území, a to dokonce po tři roky.

Když se podíváme na planetární schéma vzdušných proudů, vidíme, že vzdušné masy z jižní polokoule se prakticky nemísí se vzdušnými masami polokoule severní (na obrázku jsou převládající větry naznačeny šedými šipkami). Kdysi se v učebnicích civilní obrany psalo, že radioaktivní spad obvykle zůstává na té polokouli, kde došlo k výbuchu. Dá se předpokládat, že popel a prach vyzdvižený do atmosféry při výbuchu sopky se bude chovat podobně.

Za povšimnutí stojí i to, že zatímco Evropa a Amerika zamrzaly a hladověly, v Rusku v letech 1816 – 1819 žádné podobné historické záznamy nejsou. Ani chlad, ani hlad. Buď to bylo tím, že jak tvrdí známý vtip – Rus si zapíná horní knoflík u košile až při mínus padesáti – anebo takové záznamy zmizely.

Anebo tam tomu mohlo být i naopak...

Pokud má správný badatel sebemenší pochybnost, měl by hledat další možná vysvětlení. I my tedy připuštěme myšlenku, že na vině popsané lokální klimatické anomálie nebyla sopka.

Co by to mohlo být jiného?

(Novosibirská, Čeljabinská, Omská, Tümenská a Kurganská oblast, sever Kazachstánu)

V předchozí části jsme se dozvěděli, že v letech 1816 – 1819 došlo k podivné klimatické anomálii, kdy v západní polovině Evropy a na východním pobřeží Severní Ameriky se sluneční paprsky po dlouhou dobu nedokázaly prodrat skrze silnou vrstvu čehosi, co naplnilo atmosféru.

Prachu?

Popele?

A čistě náhodou ve stejnou dobu patrně zanikla Tartárie...

Protože víme, že náhody neexistují, zkusíme mezi oběma událostmi najít spojitost. A protože taky víme, že indonéská sopka to patrně nebyla, zaměříme se na severní polokouli a nejlépe hned na Ásii. Co na to pan Google? Jedním z nejdůležitějších argumentů zastánců oficiální verze historie, podle nichž je Tartarie mýtus, je absence jakýchkoli viditelných stop na Sibiři. Tvrdí, že pokud by se tu skutečně vyskytoval obrovský stát s mnoha miliony obyvatel, musely by tu zůstat stopy po městech, sídlech, komunikacích, zemědělské činnosti a podobně. A to podle nich na Sibiři nenacházíme.

Když si však zahrajeme na cestovatele „s kurzorem po monitoru“ a pozorně prozkoumáme satelitní snímky Sibiře, najdeme tam něco jiného: poněkud neobvyklé druhy stop ([53.159947,81.141357](#) – vyberte si satelitní snímky ze sloupců „satellite“. Například v „cosmosnimky“ můžete využít i 3D) v oblasti mezi Altajem a jižním Uralem.

1. Sibiřské pásové lesy
jihozápadu

2. Zvětšený náhled na „deltu“ pásových lesů od

Na těchto snímcích a také na topografických mapách jsou jasně viditelné tzv. „Sibiřské pásové bory“. Je to několik úzkých pruhů borových lesů, průměrně 5 km širokých, které se táhnou od řeky Ob úhlopříčně od severovýchodu k jihozápadu až téměř k řece Irtyš. Délka toho nejdelšího činí 240 km. Profilová hloubka (zahlobení) je v rozmezí 20 – 200 m.

Podle oficiální legendy tyto příkopy vyhloubil před dávnou dobou ledovec a poté zarostly reliktovými lesy. Při bližším zkoumání topografie tohoto území však je jasné, že tyto stopy ledovec zanechat nemohl, a to z prostého důvodu – neumožnil by to reliéf terénu. Na základě jeho tvarování by se totiž hypotetický ledovec musel pohybovat jinak a jiným směrem. A kromě toho dané stopy protínají hřbet rozvodí oddělující povodí Obu a Irtyše.

Nemohly by to tedy být spíš... meteority?

Budeme-li vycházet z této možnosti, co by se dalo z těchto stop vyčíst?

První, co nás jistě napadne, je, že tu spadlo několik velkých těles, majících, soudě podle šířky drah, minimálně okolo 5 kilometrů v průměru. Jsou tu dobře rozeznatelné dvě dolní stopy dlouhé 240 a 220 km. Vzdálenost mezi nimi je zpočátku 30 km. Směrem na severozápad se o 40 km dál nachází další stopa, tentokrát dlouhá 145 km. A ještě jedna se táhne o 100 km dál k severozápadu, je nejširší ze všech (7 – 8 km) a její délka činí 110 km. Mezi posledními dvěma je patrně ještě větší množství menších stop, které však nejsou tak zřetelné a zanechaly je patrně menší fragmenty.

Ale to ještě není všechno. Budeme-li se pohybovat dále na severozápad, rozeznáme velké množství drobnějších rýh, které způsobily s největší pravděpodobností trosky. Velmi dobře jsou vidět u jezera Čany ([54.765511, 78.213562](#)). Podobné jsou pak v okolí města Omsk, rovněž u Tobolska a také na území severního Kazachstánu v okolí města Rudnyj.

Ani tyto fragmenty však nebyly malé, soudě podle rýh, které po sobě zanechaly.

Tatáž oblast (54.765511, 78.213562) ve zvětšení na jiné mapě (<http://www.bing.com/maps/>).

Kapkovitý tvar rýh (tmavé plošky) jasně ukazuje na pád tělesa, nikoliv na stopy po ledovci.

Vzhledem k tomu, že všechny stopy – tedy ony velké i tyto drobnější – jsou ve stejném směru, lze předpokládat, že všechny objekty spadly v tutéž dobu. V počáteční fázi trajektorie jejich úhly odpovídají úhlu náklonu osy otáčení Země k ploše ekliptiky, ve které se pohybují téměř všechny planety a asteroidy sluneční soustavy. Můžeme tedy předpokládat i to, že se jednalo například o zbytky nějaké planety naší soustavy.

Ještě jeden důležitý detail je třeba prozkoumat, detail, který by mohl přispět k vysvětlení dříve zmíněné klimatické anomálie. Jak si jistě mnozí uvědomili, na konci „Sibiřských pásových borů“ nevidíme vyvýšeniny z nahrnutého půdního materiálu, který by tam rozhodně měl být. A mělo by ho být opravdu hodně. Místo toho se na konci dráhy stopa rozšiřuje a je podobná deltě řeky vlévající se do moře. Vysvětlení je jediné: tyto spadlé objekty byly tvořeny převážně ledem. O tom svědčí i boky koryt, které by v případě průchodu kamenného tělesa musely být ostré. Zde však svahy ostrý profil nemají. Spodní část ledového tělesa se intenzivním třením roztavila rychleji než horní a vytvořila vodní vrstvu, která působila jako mazivo a tak způsobila hladký průřez. Nicméně i tak bylo ze zemského povrchu strženo obrovské množství zeminy, která se následně s horkou párou zvedla do velkých výšek. Po prozkoumání celé řady dalších okolností, které však pro potřeby tohoto stručného článku vypouštíme, můžeme učinit tyto závěry:

1. Podle tvaru, směru a profilu stop se lze důvodně domnívat, že byly způsobeny velkými meteority, z nichž ty největší měly 5 a více kilometrů v průměru.
 2. Poměrně mělké, ale dlouhé stopy naznačují, že objekty padaly velmi rychle a pod velmi malým úhlem.
 3. Všechny tyto objekty spadly na zemský povrch najednou.
 4. Nejsou to fragmenty jednoho tělesa, které se po srážce s atmosférou roztrhlo. V tom případě by totiž jednotlivé fragmenty letěly vějířovitě do různých směrů.
- Podtrženo, sečteno: jedná se o srážku Země s rojem meteoritů.

Podobné stopy po pádu objektů z kosmu lze najít i na dalších místech, například v blízkosti města Tomsk (56.395664, 84.547577) nebo ještě dále při řece Irtyš a také jižně od Tobolska (56.657736, 70.36972). A připomeňme, že v prvním vydání encyklopedie „Britannica“ je právě toto sídlo jmenováno jako hlavní město Tartárie...

Je těžké si představit rozsah takové katastrofy, protože je očividné, že v tomto prostoru o šířce více než 500 km a délce přesahující 250 km bylo zničeno všechno, co bylo na povrchu. Vlna roztáté vody odnesla všechny stavby, veškeré rostlinstvo, zabila všechny živé organizmy. Při tom v době pádu se brzděním o atmosféru i zem povrch objektů rozehrál na vysokou teplotu a led se rychle měnil na páru. Vycházeje z toho, co vidíme na snímcích zejména u jezera Čany, hustota objektů byla dostatečně vysoká a to znamená, že v oblasti pádu byl vzduch plný přehřáté páry a možná i nějakými plyny. Když se to smíchalo s půdou na povrchu Země, celá tato masa se spolu s párou vznesla do atmosféry.

Zasažené oblasti nebyly pak vzhledem k chybějící ornici schopné poskytnout případným přeživším potravu, a tak v závěsu za katastrofou přírodní následovala katastrofa ekonomická, hlad a pravděpodobný zánik Tartárie.

Kruhová jezera

Na západě Kurganské a jihovýchodu Čeljabinské oblasti je nápadný ještě jiný druh stop: celý tento obrovský prostor je doslova poset oválnými až kruhovými krátery, které jsou nyní zaplněny vodou a vypadají jako jezera. Pokud i toto jsou stopy po meteoritech, pak jejich původci nepadaly po tangenciále k zemskému povrchu jako předchozí skupina, ale pod daleko větším úhlem, nebo v konečné fázi prakticky vertikálně.

Není jasné, zda oba druhy stop vznikly při jediné události. I kdyby však proběhla každá zvlášť, pád tak velkého množství objektů – soudě podle stop jich muselo být několik desítek tisíc – musel způsobit katastrofu planetárního charakteru. V samotné zóně pádu by se dalo přežít jedině v hlubokých podzemních krytech. Všechno, co bylo na povrchu, bylo prakticky v jednom okamžiku zničeno. Přitom byla zničena i vrchní vrstva půdy a rostlinstvo i na velkém okolním teritoriu přímo pádem nezasaženém.

Při průchodu těchto těles rovněž muselo dojít i ke značnému rozehrání atmosféry. Je možné, že část objektů, které způsobily vznik kruhových jezer, explodovala v jejich horních vrstvách, stejně jako explodoval meteorit v roce 2013 (ať už příčina byla jakákoli). Pokud tyto objekty byly tvořené horninou, vzniklo velkého množství prachu. To pak mohlo být příčinou takzvané „jaderné zimy“, jejíž projevy byly zaznamenány v letech 1815 – 1819.

Takže na západní Sibiři je gigantická zóna, která byla pravděpodobně zničena masivním meteorickým bombardováním, oblast o rozloze více jak 1,5 milionu kilometrů čtverečních. Pokud na tomto území v době katastrofy existoval jakýkoliv stát, pak po ní o něm nemohlo být ani řeč...

No dobře, řeknou skeptici. To, že podobná gigantická katastrofa byla, je – soudě podle snímků – možné, ale na základě čeho lze tvrdit, že k ní došlo právě před 200 lety? Vždyť mohla proběhnout před tisíci let a možná i před miliony a pak se zmizením Tartárie – která možná byla, ale třeba ani nebyla – to nemá žádnou spojitost.

A o tom a také o některých velmi důležitých závěrech, které lze vyvodit i z již uvedených faktů, bude řeč v další části.

jižní Ural, Sverdlovská obl., foto B. Jarcov

Po obrovské katastrofě se Rusko – přesněji to, co zbylo z Tartárie – staly zdrojem klimatických problémů v Evropě a Americe. Nepřímo o tom svědčí místní lesní porosty, kterým vesměs není více než dvě stě let. Sibiřským, ruským i běloruským.

Tento fakt lze objasnit jedině tím, že před uvedenou dobou většina ruských lesů – zmizela. Sborem. Staré i mladé. Nynější lesy vyrostly na jejich místě. Na centrální ruské rovině byl les postupně obnoven v polovině 19. století cestou masové výsadby po čtverečních mílich. Ale sibiřská tajga vyrostla sama, protože tady stromy sázet neměl kdo.

Jeden z argumentů proti teorii obrovské katastrofy, která mohla proběhnout před 200 lety, je mýtus o „reliktových lesích“, které prý rostou na Uralu a v západní Sibiři.

Dmitrij Mylnikov říká: „K myšlence, že s našimi reliktovými lesy není něco v pořádku, jsem dospěl už před deseti lety, když jsem zjistil, že v „reliktním“ městském lese zaprvé nejsou stromy starší než 150 let a zadruhé tam je velmi tenká vrstva úrodné půdy v tloušťce 20 – 30 cm. Připadalo mi to zvláštní, protože jsem četl různé stati o ekologii a lesnictví, kde se opakovaně objevovala informace o tom, že za tisíc let se v lese vytvoří řádově jeden metr úrodné půdy, to znamená asi milimetr ročně. O

něco později jsem se s podobnou situací setkával nejen v centrálním městském lese, ale také v ostatních borových lesích rozkládajících se na Čeljabinsku a okolí: staré stromy chybí a úrodná vrstva je tenká.

V „pásových borech“ je vrstva půdy jen několik centimetrů a pak už jen písek. Přitom ledovec roztál před minimálně tisíci lety. Jak je to možné?

Podobná situace – to je nepřítomnost starých stromů a velmi tenká vrstva úrodné půdy – se opakuje prakticky ve všech lesích Uralu a západní Sibiře. Když jsem se o to blíže zajímal, dozvěděl jsem se z oficiálních zdrojů, že na Uralu a Sibiři opravdu stromy starší než 150 let nejsou. A zdůvodnění? Déle prý prostě nežijí.“

Ale podíváme-li se na přehled délky života jednotlivých druhů stromů, dozvíme se, že:

sibiřské sosna cedrová žije 400 – 500 let;

smrk evropský 300 – 400 (někdy i 500) let;

smrk trnitý 400 – 600 let;

modřín sibiřský 500 let (za mimořádně příznivých podmínek až 900 let);

borovice žije 300 – 400 let, ve zvlášť příznivých podmínkách až 600 let;

jilm žije 300 let;

lípa – 400;

cedr – 1000 let;

dub 1500 let;

Není vám divné, že ačkoliv tyto stromy žijí vesměs déle než 300 let, na Sibiři a Uralu jen 150?

Zatímco například v Kanadě, ve zcela srovnatelných podmínkách roste tohle:

Kanadští dřevorubci na přelomu 19. a 20. století. Tloušťka kmenů, 6 metrů a stáří stromů 1500 let!

Proč však na Sibiři takové sekvoje nerostou, když klima je prakticky stejné, nikdo ze specialistů nedokáže vysvětlit.

Ted' sice nerostou, ale dříve ano. Studenti z Čeljabinské státní univerzity, kteří se účastnili na archeologických výzkumech v Arkaimu a na jihu Čeljabinské oblasti, vyprávěli, že tam, kde je dnes jen step, byly v době Arkaimu jehličnaté lesy a při svých výzkumech místy zde naráželi na pozůstatky gigantických stromů, jejichž kmeny měly průměr 4 – 6 metrů. Byly tedy stejné, jako ty v Kanadě. Oficiální teorie říká, že tyto stromy byly barbarsky vykáceny obyvateli Arkaimu a dalších sídel, a dokonce se tvrdí, že právě vykácení lesů způsobilo pozdější migraci Arkaimců. Jenže lesy, i když jsou vykáceny, vyrostou znova. Všimněte si neudržované mýtiny – za pět let tu je houští bříz a černého bezu, za deset už vykukují jehličnany a za dvacet let nepoznáte, kde mýtina byla. Proč se za těch pět a půl tisíce let, které uběhly od dob Arkaimu, neobnovily? Odborníci krčí rameny: Nevyrostly? Nu, tak nevyrostly. Stalo se!

Jenže co když vyrostly, ale pak byly rázem zničeny?

Jak vypadaly ruské lesy v průběhu uplynulých 150 let můžeme vidět na dobových fotografiích.

– oblast pádu tzv. „tunguzského meteoritu“ (1908): Všude mladý les, není tu jediného starého stromu. Pokud by tu k předchozí katastrofě došlo před sto lety, les by vypadal přesně takto.

- stavba Transsibiřské magistrály (přelom 19. a 20. století). Najdete tu nějaký starší strom? Další fotografie [zde](#) a [zde](#).

- všimněte si úhledně srovnaného pořezaného dřeva na dobové fotografii z ruského venkova.

Takže množství faktů a pozorování svědčí o tom, že na velké části území Uralu a Sibiře fakticky chybí lesy starší 200 let. A rozhodně naprosto chybí v místech předpokládané katastrofy.

Shrneme-li uvedené údaje, dojdeme k závěru, že:

pokud by pásy vyryté do země způsobil v dávných dobách ledovec, dnes by byly pokryty běžnými vrstvami půdy v silné vrstvě. My zde však pozorujeme pouze velmi tenkou vrstvu půdy, která je zjišťována nejen v „pásových lesích“ Altaje. Pod ní bez jakéhokoli přechodu už následuje pouze základní materiál v podobě písku. Svědčí to o tom, že tyto lesy jsou velmi mladé a nerostou v místech předchozího zalesnění. Pokud tu byla vrstva půdy obvyklá v oblastech zarostlých vegetací, pak byla jednorázově a velmi razantně odstraněna.

Kdy?

Přece nedlouho předtím, než začaly růst tyhle mladé lesy!

Asi se ptáte, kam se poděla zemina, která údajně chybí reliktovým lesům v západní Sibiři. Třeba vás něco napadne, když si prohlédnete tyto fotografie:

Domů, které mají nepochopitelně přízemí zahrabané v zemi, je po celém Rusku - ale nejen tam - velké množství. Tento petrohradský dům (postavený v letech 1723 - 1730) má hlavní vchod pod úrovní silnice, což je v oblasti častých záplav přinejmenším poněkud zvláštní:

Tento dům najdete v Kazani. Postaven byl na přelomu 18. a 19. století:

A tohle stavení můžete vidět v Jaroslavi. Při rekonstrukci byla odstraněna zemina původně sahající téměř k oknům - jak je ostatně vidět. Vypovídající je i dodatečně přistavěné schodiště, které bylo v místě zastavěného původního vchodu pro jistotu přistavěno k vyššímu podlaží. Další fotografie [zde](#):

Podobně nesmyslně zanořených domů byste našli obrovské množství. V Petrohradu vám průvodci řeknou, že tak se stavělo proto, že nikdo nesměl mít palác vyšší než car, a tak se přízemí začínalo už v suterénu. Nicméně si nemyslím, že by zrovna něco takového řešili stavitelé domů na těchto fotografiích.

Řeknete si, proč tedy jsou ty domy tak hluboko? A já ještě doplním: Proč se to týká jen staveb postavených do počátku 19. století? Takže další fotografie:

Tohle je výkop v komunikaci v centru současného Petrohradu. Pod vrchním asfaltem a jeho kamenným podložím je zřetelná tenká vrstva ornice s kamením. Následuje silný pruh hlinitopísčitého materiálu. Potud je to jasné. Ale pod touto základovou vrstvou je opět ornice s kamením a znova vrstva hlíny a písku. Proč je to tu 2x?

Možná řeknete – kulturní vrstva. Ale to by pak znamenalo, že v centru hlavního města se snad i celá staletí neuklízelo. A to je myslím méně pravděpodobné než ten meteorit.

A zkusíme to jinde.

Stará Rusa – stratigrafický snímek

Horní tenkou vrstvu na této fotografii tvoří ornice. Pod ní je správně hlinitopísčítý podklad. Ale následně je tu zase ornice, tentokrát s kamením, a zase hlinitopísčítý pás. Teprve potom následuje silná, třičtvrtě metru tlustá vrstva úrodné ornice, patrně původní, která tu vznikala rozkladem organických látek po velmi dlouhou dobu. A pod ní teprve základový materiál. Co navíc k tomu ve své zprávě napsali zde zachycení geologové? Jednotlivé vrstvy nevznikly naplavením, ale spadem (!) A aby toho nebylo málo, pod vrstvami (geologové bohužel neupřesnili pod kterými) byla nalezena olověná pečeť s letopočtem 1820.

Uvedené obrázky chápejte jako malé ilustrace verze Dmitrije Mylnikova, který je přesvědčen, že obrovský spad hlíny byl důsledkem katastrofy, k níž došlo v západní Sibiři. Domy byly zasypány hlínou – již jsme postrádali v sibiřských lesích – vynesenu horkými parami do atmosféry, odkud pak v podobě blátivého „deště“ postupovala nad další území.

Problémem totiž nebyla jen samotná katastrofa, ale i její následky v době, kdy bylo zničeno veškeré rostlinstvo a odstraněna vrchní vrstva půdy na dostatečně velkém prostoru. Předpokládejme podle zanechaných stop, že oblast přímo zasažená pádem meteoritů byla kolem 1,5 milionů čtverečných kilometrů. Než se začne tvořit nová vrstva půdy, uběhne dlouhý čas, možná i desítky let. A po celou tu dobu působením slunce, vody a větru bude probíhat eroze, jejímž výsledkem bude tvorba obrovského množství prachu a písečných bouří. Prach a písek se bude zvedat až do vrchních vrstev atmosféry a přesouvat se tisíce kilometrů od místa samotné katastrofy.

A v Evropě se můžeme setkat se svědectvími o prachových bouřích s vypadáváním hlinitého bahna ještě v roce 1847...

....

Další podivnou záležitostí, která by se mohla vázat k námi sledovaným událostem a kterou lze pozorovat zhruba od počátku 19. století, je klimatický zlom v Rusku. Vyjděme zase z fotografií.

Tohle je satelitní snímek a vedle maketa již výše zmíněného Arkaimu (52.649247, 59.571416) – podivné budovy-města, které bylo postaveno před třemi a půl až pěti a půl tisíciletími a po němž nám zůstaly stopy základů na jihu Čeljabinské oblasti.

Tento obrovský komplex měl řadu unikátních vlastností, nás však zajímá jeho uzpůsobenost místnímu podnebí. Čeljabinská oblast má zhruba obdobné podnebí jako naše republika, to znamená, že v zimě tam chumelí, a to dost. A vás jistě napadlo, kam asi Arkaimci uklízeli metráky sněhu zatěžující obrovskou plochu rovných střech. No, nebudu to rozvádět – nikam. V době, kdy byl tento starověký komplex vybudován, bylo v této oblasti s největší pravděpodobností daleko teplejší podnebí, protože kdyby tam byly studené zimy, geniální architekt tohoto města by postupoval diametrálně odlišně.

A teď se podíváme do 18. století.

V roce 1756 – můžeme-li věřit oficiální dataci – byla dokončena monumentální stavba Jekatěrinského paláce (59.716448, 30.394292) v Carském Selu (dnes Puškinu). Město leží jen pár kilometrů jižně od

Petrohradu, tedy oproti nám dost na severu. A přitom zmíněný palác je vystavěn vyloženě ve stylu jižních zemí. Nejen že většinu ploch vnějších stěn tvoří okna, ale v původní podobě v něm nebylo počítáno ani s topením! Obrovská kamna byla do jednotlivých místností instalována až dodatečně o sto let později.

Pokud snad namítnete, že Jekatěrinský palác měl být jen letním sídlem, pak vezměte v úvahu, že to není víkendová chata, kterou prostě zazimujete a vrátíte se za půl roku. Palác je vyzdoben unikátním a nesmírně drahým vybavením, obrazy, mozaikami, dřevěnými sochami, zlatem na nábytku i stěnách,... To všechno vyžaduje konstantní teplotu, jinak by veškeré obrovské částky, za něž toto všechno bylo pořízeno, přišly velmi rychle vniveč.

Ostatně „Zimní“ palác na tom je nejinak.

Na počátku 19. století bylo k Jekatěrinskému paláci přistavěno carské lyceum. Architekt se sice snažil udržet v duchu stavby, ale je evidentní, že cosi se změnilo. Okna jsou viditelně menší, v plánech stavby je už navíc počítáno s krbem do každé místnosti.

Začátkem 19. století se totiž budovy v Sankt-Petěrburku začínají stavět s ohledem na měnící se klimatické podmínky a ve 30. letech se už objevují paláce s centrálním vytápěním.

Jak to vysvětlit?

Existují svědectví, že do 19. století bylo klima na území Ruska zřetelně teplejší. V prvním vydání encyklopedie „Britannica“ z roku 1771 se dokonce píše, že hlavním dodavatelem ananasů do Evropy bylo Ruské impérium. Pravda, potvrdit tuto informaci je složité, protože získat přístup k originálu tohoto vydání je prakticky nemožné.

Ovšem pokud skutečně v této době došlo ke zničení obrovských prostor lesů, muselo se to nějak odrazit i v klimatu.

Na území Severní Ameriky a velké části střední a západní Evropy se klima postupně vrátilo k normálu. Avšak na území Ruska proběhl takzvaný klimatický zlom. Zničení rostlinstva a lesů na velké části západní Sibíře způsobilo narušení místní teplotní rovnováhy, protože lesy, hlavně jehličnaté, plní roli teplotního stabilizátoru, který nedovoluje půdě v zimě silně promrznout a v létě se přehřát a vysušit. V důsledku toho se hranice věčně zmrzlé půdy posunula na jih, což na teritoriu Euroasie přivodilo svéráznou malou dobu ledovou. V současné době už patrně můžeme pozorovat postupné obnovování původního klimatu, protože za posledních 20 let se hranice věčně zmrzlé půdy v západní Sibíři posunula zpět na sever o více než 200 km.

Pokud byste byli lovcem, který u Pokrovského jezera číhá na divokou kachnu, neviděli byste tu nic, než pár terénních nerovností.

Ale pokud byste se jako ta kachna vznesli vzhůru, uviděli byste tohle:

To není obrazec v obilí nakreslený zelenými mužíky do zrající pšenice, jak by se snad někdo mohl domnívat. To jsou stopy po pevnosti, která zde byla, ale která byla srovnána se zemí. Nebo přesněji – byla vymazána s povrchu zemského. Doslova tu nezůstal kámen na kameni.

Kde myslíte, že to je? Ve Francii? Německu, Španělsku? Ne, tam jsou tyto hvězdicové pevnosti obdivované a opečovávané. Ale tady jsou – rovněž s velkou péčí – zlikvidovány... Je to Omská oblast – [Pokrovská pevnost](#)

Prozkoumáte-li zem, uvidíte takovýto obraz:

Přesněji řečeno – neuvidíte nic. Ani jeden kámen, blok nebo cihlu. Všechno bylo rozebráno až na drn a nejspíš i odvezeno! Kolik na to padlo sil a prostředků? Byl důvod tak silný, že těch prostředků nelitovali?

Hvězdicové pevnosti se stavěly od druhé poloviny 17. stol. téměř do konce století 18. Na základě rozvoje dělostřelectví bylo třeba vytvořit zcela nový konstrukční typ, který by díky zešíkmení stěn snížil destrukční účinek střel. Vybíhající „cípy hvězdy“ zároveň umožňovaly nerušený výhled obránců do všech směrů. Pevnosti obklopovaly hluboké a někdy i velmi široké vodní příkopy a nakupené valy zeminy.

Abychom si vůbec udělali představu o velikosti těchto pevností, nabízím dva obrázky. Nejdříve pro představu maketu hvězdicové pevnosti v dokončeném stavu:

A nyní si na základy jedné z bývalých pevností doplňte v duchu stěny a pak porovnejte s velikostí domů...

Středně velká pevnost měla stranu dlouhou kolem 120 metrů a připočítáme-li několikametrový vodní příkop a za ním ještě navršený hliněný val, zjistíme, že to rozhodně nebyl drobeček.

Pevnosti tvořily souvislé pásy opevnění. Výše zmíněná Pokrovská pevnost postavená v letech 1752 – 1755 byla součástí jednoho z nich – takzvané Tobolo-Išinské linie dlouhé 576 km. Na plánu je vyznačena červeně.

Z dalších pevností této linie byste dnes při troše snahy ještě našli třeba pevnost Nikolajevskou (55.023029, 71.618357) postavenou v roce 1761:

nebo Lebjažje (55.034962, 70.838870):

či Stanovoje (54.818519, 68.308950).

To jsou ty, po nichž zůstaly alespoň trochu viditelné stopy, viditelné především při pohledu zhora, takže místní obyvatelé o těchto starých stavbách často ani nemají tušení. Drtivou většinu ostatních byste však dnes už hledali marně, přestože takových pevností byly na teritoriu dnešního Ruska postaveny tisíce, a to za poměrně krátkou dobu. Byly to stavby nejen ohromujících rozměrů, ale samozřejmě i důkladné. Přesto drtivá většina z nich zmizela! Buď úplně, nebo se zachovaly jen hliněné valy a polozasypané příkopy.

I když největší hustota pevností je na velmi ohraničeném prostoru Omské a Tjumenské oblasti, tedy opět v západní Sibiři, mnohé najdeme i na Ukrajině nebo v severním Kazachstánu, jak poznáte s uvedených souřadnic.

(49.135994 36.741956)

(49.321608 36.446119)

(49.392203 36.263986)

(49.441858 36.064006)

49.441222 35.585778

Tato pevnost se už uprostřed rozrůstajícího se města pomalu ztrácí (49.368958 35.452961),

„duch“ téhle je vidět, jen když trochu proschne zorané pole (49.189950 35.169250),

a poslední stopy po této pevnosti už jen tušíme. Jak dlouho ještě? (49.164214 34.751892).

Pokud si chcete zahrát na letecké archeology, je tu malý výlet po ukrajinských pevnostech Charkovské oblasti.

Vyjděte od pevnosti mající tyto souřadnice [49.441290 35.585645](#). Z jejího jihovýchodního cípu vybíhají základy stěny (Velké závolžské stěny) směřující zhruba k východu. Každých 100 – 500 metrů je na ní patrný výběžek bývalé strážní věže (např. tady [49.441612 35.606287](#)). Stěna není všude zachovaná, ale při troše snahy nás její směřování po několika kilometrech dovede k další pevnosti ([49.472441 35.722619](#)). A teď to bude napínavé: terén začíná být zvlněný a stěna to respektuje. Přesto Holmes neomylně dorazí k pevnosti se souřadnicemi [49.517620 35.868988](#). Dál už se lze o pokračování stěny jen dohadovat...

Podobnou stěnu (Velkou sibiřskou zeď) lze sledovat i na Sibiři. Tentokrát velmi dobře viditelnou na googlemaps zhruba od tohoto místa [54.187543, 51.272007](#) a to i s přilehlými pevnostmi – např. zde [54.302239, 51.334583](#) nebo tady [54.072805, 51.202929](#)

V Evropě je každá pevnost postavená podle jedinečného plánu. Ale sibiřské pevnosti jsou typizované! Svědčí to o existenci standardizace v době jejich stavby. Specialista řekne, že to je z oblasti fantastiky a bude mít skoro pravdu; nemohou přece existovat standardy v neindustrializované zemi! Standardy se objevují tam, kde existuje sériová výroba a jednotný systém přípravy kádřů. Jednotný, chápete?

A pak můžeme učinit ještě jeden závažný závěr. Takové ohromné množství složitých opevnění (tisíce!) svědčí o tom, že jejich dělníci, inženýři a projektanti měli nejen vysokou kvalifikaci, ale také obrovské materiální i lidské rezervy, o čemž se jaksí nepíše v bajkách o primitivních knížectvích

roztroušených na územích středověké Sibiře. To je jen v možnostech země s centralizovaným systémem vzdělávání a odborné přípravy, který je schopen mobilizovat velké množství zdrojů, peněz a pracovních sil. A také mající systém vojenského vzdělávání a přípravy vojáků.

Podobá se to učebnicové historii?

Tam se píše o nekonečných pustých prostorách, řídce obydlených polodivochy, klanícími se dřevěným idolům za zvuků šamanských bubnů...

A tak aby fungovala romanovská historka o „osvojení“ pusté a necivilizované Sibiře, bylo nutné tyto stavby zničit. Pokud se o to nepostaral meteorit, o kterém už byla řeč, musel to být někdo jiný. Kdo? Protože – co musí udělat vítěz na uchváceném území, aby si je podržel? Správně, zničí historii dobyté země. Bez zničení národní paměti není možné ustanovit na okupovaném území nový stát.

V opačném případě ho čeká partyzánská válka a ta vždycky končí porážkou okupanta. Dokud si voják pamatuje, za co proléval krev, není možné ho změnit v otroka. Když však ztratí rodovou paměť – stává se lhostejným. Ztrácí chuť k životu, přestává tvořit, nechává se unášet proudem, cítí se být zajatcem okolností. Ztrácí smysl existence, vydává se na cestu sebezničení, alkoholismu, narkomanie a propadne všem druhům legálních drog – od televizních seriálů přes bitvy sportovních fanoušků a obdivování idolů k bezcílnému pobíhání po prázdnotě. Chce-li si vítěz podržet dobytá území, zničí jakoukoliv připomínku historie dobytých národů, spálí archívy a knihy, zakáže prapůvodní náboženství, zničí kulturu a umění. A tak bude muset srovnat se zemí i tyto pevnosti.

Kdo však byl poraženým v této válce? Kdo se bránil v těchto sibiřských pevnostech? Zatím to nevíme. Sami sebe nazývali Rasény, možná Skýty nebo Tartary. Možná dokonce Rusy. Díky monstrózní manipulaci s dějinami 18. a 19. století, kdy všechny dosažitelné historické dokumenty svědčící o slavné minulosti poražených byly na popud západem nasazeného klanu Romanovců zničeny a nahrazeny novými, dnes jen velmi těžko zjišťujeme, který z „historických“ pramenů je pravý, a který „upravený“.

Pokud však v Evropě hvězdicové pevnosti stojí dodnes, ale v Rusku se o nich začíná vědět především díky satelitním snímkům až nyní, jaký z toho lze udělat závěr? Dobytelé přišli z míst, kde pevnosti stojí dosud. I věda je v rukou okupantů stejně jako všechny obvyklé páky moci.

Pokud by kdysi okupanti věděli, že jednou budou rogala a fotoaparáty, určitě by „uklízeli“ pečlivěji. Člověka, který jen chodí po zemi, totiž vůbec nenapadne, jaký obraz se otevře z výšky.

A ještě poznámka na závěr:

Co vůbec víme o vládcích Tartárie?

Zatím velmi málo. Existují však důvody se domnívat, že posledním právoplatným potomkem vládnoucího rodu byl Stěnka Razin – „kozák, pirát a lidový hrdina“, jak jej oficiální historie tituluje. Ale ono by to ani nedávalo smysl, kdyby jednoduchý kozák se jen tak rozhodl usednout na carský trůn! Národ šel za ním zejména proto, že byl posledním zákonným potomkem jednoho z bývalých vládců Tartárie – Tamerlána. Ostatně jistá podoba by tu byla, co říkáte?

Že Tamerlánovi portrétista zapomněl namalovat šikmé oči?

Ale on byl – na rozdíl od přepisovačů dějin – očitým svědkem...

Občas se můžete setkat s názorem, že podivné krátery na celém území západní Sibiře – ale nejen tam – jsou stopami po atomovém bombardování. Což vám samozřejmě bude znít naprosto ulítě, ale dnes už mnozí nepochybují o tom, že tu existovaly technologie, které lidstvo neovládá dodnes. Jakou zbraň byla například tajemná Archa úmluvy, o níž se můžeme dočíst v Bibli? Byla to zbraň sonická, jaderná, biologická, bylo to komunikační zařízení nebo snad vesmírná encyklopedie?

I Tartárie má svá zbraňová tajemství. Například v artilerii.

[Akademik Alexej Kungurov](#), který se dlouhodobě zkoumáním neobvyklých stop na povrchu celé oblasti západní Sibiře zabývá, tvrdí, že v rozvoji dělostřelectví existují jisté nesrovnalosti: všechno totiž ukazuje na to, že okupanti původní technologii degradovali, protože nepochopili základní princip. To potvrzují závěry i jiných badatelů, například [Konstantina Raldugina](#). Ten přišel s velmi zajímavou myšlenkou, která řeší otázku položenou Kungurovem. A to: Proč raná dělostřelecká zařízení byla dokonalejší než pozdější, proč spolu se zvládnutím umění výroby měděných hlavních s ocelovým jádrem se pokračovalo v používání kamenných koulí atd. Jeho vysvětlení se zdá fantastické jen na první pohled:

Slyšeli jste o nadzvukových kinetických zbraních? Podstata je v tom, že pokud se podaří rozjet třeba jen nevelkou částíčku do nadzvukové rychlosti, pak při její srážce s překážkou nebo při jejím zničení se uvolní velké množství energie. Zrnko velikosti rýže je pak schopno při dostatečné rychlosti zničit daleko větší objekt.

Má to jen jeden háček: jak takové rychlosti dosáhnout? Možné řešení tohoto problému by bylo pomocí použití čtvrtého fyzikálního stavu hmoty – plazmy. Pokud se kolem letícího předmětu vytvoří plazmový „kokon“, je možno ho urychlit do rychlosti několikanásobně vyšší, než je rychlost zvuku. Vyzbrojení tímto poznatkem se můžeme nově podívat na archaickou měděnou (bimetalovou) zbraň nabíjenou z hlavně „kamenným“ jádrem kulovitěho tvaru.

Dělo – měděné s ocelovým jádrem, střela – kamenná. Jistě vás napadne, že pokud uměli odlévat děla, proč do něj neodlévali i koule? Kámen je křehký a na zhotovení velmi náročný, takové vlastnosti minimalizují jeho jinak jistě úžasné vlastnosti. Přitom odlít kouli z kovu není žádný problém. Ale oni ne... „Kamenné“ koule!

Jenže co když to není obyčejný kámen, ale kámen-piezoelektrický krystal. Koeficient piezoelektrické účinnosti leží mezi 60 a 90 % a to znamená, že libovolná kinetická energie působící na stlačení krystalu, se může přeměnit na elektrickou až z 90 %.

Pamatujete na piezoelektrické vlastnosti krystalických minerálů?

A víte, že měď je hned po zlatu výborný vodič?

Takže... Měď, elektřina, piezoelektrický jev, nejspíš ještě několik dalších neznámých, nebo prostě jen nepovšimnutých „ingrediencí“, a všechno přestane vypadat tak fantasticky. Kdo tohle znal, mohl používat bimetalovou „trubku“ na rozpohybování projektilu do nadzvukové rychlosti, a výrazně tak zvýšit účinnost svého dělostřelectva.

Okupanti nepochopili skutečný účel měděných děl. Pětruša I. dokonce přikázal přelít všechny církevní zvony na děla. Myslel si, že jeho děla pak budou pracovat také tak jako u „divochů“, které pokořil. Ale nějak mu to nevyšlo. Nevěděl totiž, že ne střelný prach je třeba nasypat do hlavně, ale něco jiného, něco, co vytvoří impulzy pro výstřel střely. Proto v průběhu času se od mědi ustoupilo, což je naprosto logické. A koule začali lít z oceli, což je také naprosto logické. A rozvoj dělostřelectva pokračoval po úplně jiné cestě.

Tohle celé chápejte jako verzi toho, jak vysvětlit pár zdánlivých nelogičností: zjevné zvládnutí vysoké technologie lití dělových hlavních a... kamenné koule.

Na základě zhora napsaného možná někoho napadne: Není tohle důvod, proč na teritoriu Ruska je tolik kráterů o průměru do kilometru, o jejichž původu si lámou hlavy všechny vědecké elity?

Nemohly by to být následky střelby z „měděných trubek“? Nadzvukových kinetických zbraní?

Poznámka na okraj: Obyvatelé Tartárie odlévali sochy z litiny s tloušťkou stěny pouze 1 – 2 cm. Říká se, že v moderním slévárenském zařízení lze dosáhnout takových výsledků za podmínky odlévání pod vysokým tlakem, ale naši současníci prakticky nejsou schopni zopakovat něco z toho, co získali okupanti od podmaněného národa. Není to tak dávno, co kvůli rekonstrukci rozebírali Vítězný oblouk v Moskvě. Málem to skončilo neúspěchem. Naši vědci a technici nedokázali obnovit starověkou tenkostěnnou litinu, protože sami něco takového neumí.

....

Ale vraťme se k tomu, co bylo řečeno v úvodu: někteří badatelé přičítají rychlý a úplný zánik Tartárie a zároveň vznik bezpočtu kulatých jezer v oblasti západní Sibíře události, na níž se zúčastnilo vysoce výkonné dělostřelectvo, jiní to přičítají meteorickému roji a další se přiklání k možnosti masivního jaderného bombardování.

Nasvědčovala by tomu i ona „jaderná zima“, o níž jsme se zmiňovali v jedné z předchozích částí. I zmizení lesů na obrovském území by mohlo být důsledkem obrovské jaderné katastrofy. K novému osídlování Sibíře došlo až kolem poloviny 19. století, kdy případná radiace území byla na přijatelné úrovni. Přesto někteří badatelé připomínají epidemii nádorových onemocnění a také velké rozšíření cirkusového předvádění nejrůznějších zrůd, k čemuž došlo právě v druhé polovině onoho století.

Na území jihozápadní Sibíře najdeme i obrovské, přesně kruhové propadliny, které nezalila voda, ale jsou dnes už zarostlé vegetací. Jejich rozměry a nápadný tvar jsou zřejmé zase až při pohledu zhora. Alespoň dvě ukázky: (u města Jemanželinsk, 54.714860, 61.378501, průměr 13,5 km):

a (u města Sarapul, 56.456404, 53.924517, průměr 900 m).

V této souvislosti je však mimořádně zajímavá Čebarkulská pevnost (54.978713, 60.343679), která byla postavena v letech (1736 – 9). V sedmdesátých letech se stala baštou Pugačovových vojáků. Dnes už neexistuje a o jejím umístění si lze učinit představu pouze na základě nerovností v terénu a také podle původních plánů. Na snímku je naznačeno její pravděpodobné umístění.

Podle historických pramenů tu nejprve vznikla pevnost a kolem ní postupně rostlo osídlení. V takových případech vždy město vyrůstá podél hlavních komunikací vedoucích do pevnosti. I když později některé domy jsou nahrazeny novými, silnice zůstávají na stejném místě. Je to jasně patrné na uspořádání měst, která vznikala tímto způsobem: i když původní pevnost později zanikla, architektonické řešení zástavby v sobě její pečeť uchovalo. Samotné město Čebarkul však naprosto ignoruje fakt, že na daném místě někdy nějaká pevnost byla! Centrum města je úplně jinde, hlavní trasy vedou k současnému středu města a na starou pevnost neberou žádný ohled. A nejen to: k místu, kde kdysi stála, nevede vůbec žádná cesta! Zato v těsné blízkosti jasně rozeznáváme neobvyklou kruhovou proláklinu o průměru 430 metrů.

Závěr vidím jediný: pokud čebarkulská pevnost kdysi existovala, pak byla zničena spolu s okolním osídlením, které bylo v její bezprostřední blízkosti. Současné město Čebarkul bylo postaveno nově na tomto místě, ale stavělo se na čistém drnu až v 19. století, to je po odeznění katastrofy. Proto zničené stavby včetně pevnosti neměly žádný vliv na jeho plán, na položení jeho centra a směry jeho hlavních komunikací.

Jelikož u zatím známých zbytků pevností bylo patrné, že vždy byly postaveny na rovném terénu (už kvůli fungování vodních příkopů), je s podivem, proč v tomto případě tomu tak není, protože přinejmenším celá jedna strana by musela být budována ve svahu. A tak zbývá si odpovědět na otázku, co tu bylo dříve: kráter, nebo pevnost? A vyberme ještě jednu zajímavost, která se k tomuto tématu váže.

Na jižním Uralu je několik zvláštních míst. Nepočítám-li horu [Jamantau](#), o níž tu byla řeč už dříve, pak zmiňme ještě Velký Šelom.

Velký Šelom – satelitní snímek a panoramatický pohled

Co je na něm zajímavého?

Jakoby mu nahoře něco chybělo, nezdá se vám?

Vrchol hory i její svahy – a podobně je tomu i u dalších hor v okolí – jsou jedno velké kamenné moře z žulových nezvětralých kamenů.

A mnohé z nich vypadají takto:

Část toho, co chybí vrcholu Velkého Šelomu, by mohlo být tady:

Jako obrovské projektily, které přiletěly od Velkého Šelomu a zabodly se do okolních svahů. Všechny ukazují jedním směrem – k jeho vrcholu...

A to nemluvím o tom, že zdejší oblast je neslavně proslulá podivnými nevolnostmi turistů, kteří se zde zdrží příliš dlouho...

No nic, půjdeme dál.

Napoleon

V celém tomto období, plném matoucích otazníků, existuje několik zásadních událostí, kolem nichž se všechno jakoby točí. Jednou z nich je Napoleonův vpád do Ruska. Nás zajímají především tyto otázky: Proč se francouzský císař vydal na tak obrovskou a riskantní akci? Byla za tím jen touha získat ruské území?

Proč se Napoleon vydal k Moskvě, když sídlem impéria byl Petrohrad? Proč se oficiální historie postarala, aby tohoto geniálního стратега příští pokolení vnímala jen jako „korsické monstrum“, přestože prostí Francouzi za ním očividně šli?

A především – proč, když po dlouhém pochodu jeho obrovské armády došel až k branám Moskvy, v jejíchž zdech čekali obránci pod velením Kutuzova, nedošlo k očekávané rozhodující bitvě a Kutuzov místo toho vydal naprosto absurdní příkaz město opustit? A to okamžitě?

Kutuzov

Den před osudným odevzdáním „carevny všech měst“ vrchní velitel ruských vojsk a domobrany, generál-polní maršál Ruské říše, rozkázal okamžitý ústup z Moskvy. Nehledě na prudký odpor některých svých generálů a přesto, že ještě včera v rozkazu z 31. srpna se zapřísahal zdrtit protivníka v poslední rozhodující bitvě pod hradbami Moskvy. Armáda dokonce odešla s takovým spěchem, že zde zanechala více než 30 tisíc svých zraněných a obrovské množství zbraní (156 děl, 27 tisíc kulí, 75 tisíc pušek a 40 tisíc šavlí, 600 praporů a 1000 standart).

Toto rozhodnutí polního maršála dosud nenašlo jednoznačného vysvětlení. Někdo to ospravedlňuje, vycházející z konečného výsledku. Někdo ho pokládá za zrádce, který se zaprodal žido-zednářům v podobě Francouzů. Nebo Angličanů. Ale měl něco takového zapotřebí? Ve svém věku? Maje vše, čeho si člověk může přát – peníze, slávu, ocenění a tituly...

Ruská vojska poté, co úspěšně odrazila všechny útoky Francouzů, zachránila rezervy a měla

k dispozici vynikající pozice a silný týl, nečekaně odešla. A ne prostě odešla, ale nechala nepříteli k vyplnění největší město země. Její historický střed.

Napoleon před branami opuštěné Moskvy zaváhal. Nebyl hloupý. On, známý svou rozhodností, seděl a čekal neznámo na co. Váhal vstoupit do Moskvy, přestože už věděl, že je prázdná. Cítil past? Možná mu něco říkalo, že takoví zkušení velitelé jako Kutuzov prostě nevydají tak významné místo, které je navíc dobře opevněné a zajištěné.

Nicméně nebylo na výběr. Do té doby Napoleon už ztratil početní převahu. A hlavně důvěru ve vítězství. „Ze všech mých bojů byl nejhorší ten před Moskvou. Francouzi ukázali, že si zaslouží vítězství, ale Rusové si ponechali právo být neporazitelní...“ – řekl po návratu.

Nešťastnému Buonapartovi nenapadlo, že nikdo s ním žádný boj nechystal. Nebylo proč. Všechno bylo už předurčeno. Kutuzov dostal rozkaz opustit Moskvu, protože jeho armáda splnila úkol – nalákala nepřitele do pastí. Pokud jde o Moskvany, všichni věděli, že město bude opuštěno a že je třeba vzít nohy na ramena, aby je nedostal Buonaparte, který nebude mít slitování. A bude krást, zabíjet a znásilňovat. Takže, jak se říká, kdo se neschoval... Nicméně nemnozí zůstali. Celkem 20 tisíc obyvatel města.

Napoleon nakonec pod tlakem vojska a své pýchy po několika dnech vydal rozkaz město obsadit. Do Moskvy vstoupil 2. září. Jeden z Napoleonových velitelů, markýz Armand de Caulaincourt později vzpomínal: „Město bez obyvatel bylo zahaleno v ponurém tichu. Po celou dobu své cesty jsme nepotkali jediného místního obyvatele...“.

Past zaklapla. Zvěř se chýtila.

Tu noc v Moskvě vypukl požár. Brigádní generál hrabě Philippe de Ségur ve svých pamětech napsal: „Dva naši důstojníci se usadili v jedné z budov Kremlu, odkud měli dobrý výhled na severní a východní část města. Okolo půlnoci uviděli neobyčejný jas a plameny zachvátily paláce: nejprve osvětlily krásné a ušlechtilé obrysy architektury – a pak se to všechno zhroutilo... Svědectví přinášená důstojníky, kteří se sbíhali ze všech stran, se mezi sebou shodují. V noci ze 14. na 15. ohnivá koule sestoupila nad palácem knížete Trubeckého a zapálila tuto budovu.“

Velmi podivný požár. Mimořádné (!) světlo. Ohnivá koule. Plameny vrhající se (!) na stavby. Ne na hliněné mazanice, ale na mnohaposchodové kamenné paláce! Nezapalující, ale ozařující. Zpočátku. A potom se vrhají!

I. Ajvazovskij: Požár Moskvy

V. P. Ščepetněv ve své knize „Zpěvy pekla“ uveřejnil úryvky z deníku jiného francouzského důstojníka, Charlese Artoise, který se tažení rovněž zúčastnil:

„Stál jsem na nádvoří velké ruské usedlosti... Vtom se prudce rozhořelo světlo, žhavé, bílé, oslepující a svítilo ne déle než pět vteřin, přesto stihlo spálit tváře Paula Berge, který stál na balkóně. Stěny i krovy domu začaly doutnat. Přikázal jsem vojákům vylít na krovy několik desítek věder vody a jen díky tomu se podařilo usedlost zachránit. V dalších usedlostech bližších k zjevivšímu se světlu vypukly požáry. Právě tento záhadný nebeský záblesk byl příčinou strašlivého požáru, zničení Moskvy...“

...Všude kolem zuřily požáry. Usedlost, kde jsme bytovali, vydržela, ale jak se ukázalo, naše řady porazila jiná hrůza. Vinou shnilé ruské vody, nestřídmosti v jídle či jiné příčiny všichni naši lidé nyní strádají silným krvavým průjemem. Slabost ve všech údech, závratě, nevolnost přecházející v neutuchající zvracení doprovázejí naše neštěstí. A nejsme sami, podobně na tom jsou všechny bataliony našeho pluku, všechny pluky v Moskvě. Lékaři mají podezření na dizenterii nebo cholera a doporučují co nejdříve opustit nehostinné město. Navečer přijel Pierre Duroy. Jeho oddíl stojí deset verst od města, všichni zdraví a veselí, pravda, obtěžují je ruští partyzáni. Když viděl náš žalostný stav ujel, boje se nákazy...

...Mnoho koní je těžce nemocných, veterináři jsou bezradní..."

O týden později si poručík zapsal: „Začaly nám padat vlasy. Bojím se, že brzo budeme plukem plešatých..."

Jak známo, z vyhořelé Moskvy se zbytky francouzské armády vracely po zničené Smolenské cestě. Ti, co nezahynuli v Moskvě, umírali cestou. A nebyl to jen generál Mráz spolu s generálem Hladem, co bylo příčinou postupného zániku armády. Vojáci byli plní vředů a jizev, umírali lidé i koně. Charlesi Artoisovi se podařilo dostat domů. Už nikdy se však neuzdravil a zanedlouho zemřel ve věku 32 let. Nálezce jeho deníku, shodou okolností kandidát fyzicko-matematických věd, s rukopisem seznámil specialisty, kteří se následně shodli na jediném vysvětlení: armáda, která okupovala v r. 1812 Moskvu, se stala obětí něčeho nápadně podobného vzdušnému jadernému výbuchu. Výbuch vyvolal požáry a pronikavá radiace nemoc z ozáření, která pak rozložila armádu.

Nejsilněji bylo zasaženo centrum města. Bez ohledu na to, zda tu byly stavby z kamene nebo z cihel. Dokonce i Kreml byl silně poškozen, i když byl od okolních budov oddělen širokými prostorami a příkopy, jako je třeba Alevizův příkop (34 metrů široký a 13 hluboký), který procházel od Arzenální věže k Beklemiševské. Tento ohromný příkop byl po požáru plný suti a trosek, proto bylo později jednodušší ho zarovnat než vyčistit.

Mimochodem, Napoleon, který bývá obviňován ze žhářství a bombardování Kremlu, sám sotva během tohoto požáru přežil. Hrabě de Segur napsal:

„Tehdy naši po dlouhém hledání našli vedle hromady kamení podzemní chodbu vedoucí k řece Moskvě. Touto úzkou chodbou se Napoleonovi a jeho důstojníkům a stráží podařilo dostat se ven z Kremlu.“

Všichni, kdo přežili, byli v šoku.

De Segur pokrčuje: „Ti z našich lidí, kteří předtím chodili po městě, nyní byli ohlušení bouří ohně, oslepeni popelem, nepoznávali krajinu a kromě toho i samotné ulice zmizely v dýmu a zhroutily se do hromad suti... Z veliké Moskvy zůstalo vcelku jen nemnoho domů roztroušených mezi rozvalinami. Tento rozdrčený a spálený kolos, podobný mrtvole vydával těžký zápach. Hromady popela a místy trosky rozvalin stěn a trosky trámů svědčily o tom, že zde kdysi byly ulice. V předměstích se objevili ruští muži a ženy oblečení do ohořelých šatů. Podobní přízrakům zmateně bloudili rozvalinami... Z francouzské armády, stejně jako z obyvatel Moskvy přežila pouze třetina.“

Po požáru přišly nemoci. Jeden z obyvatelů Moskvy vyprávěl: „Kasárna byla zavalena nemocnými vojáky bez jakékoliv péče a v nemocnici ranění umírali po stovkách kvůli nedostatku léků a také jídla... ulice i náměstí byly zavaleny mrtvými, zakrvácenými těly lidskými i koňskými... Sténali umírající ranění, které jiní vojáci procházející kolem ze soucitu zabíjeli s takovou zvláštní chladnokrevností, s jakou v létě zabíjejí mouchu... Celé město se změnilo ve hřbitov.“ Celkem zemřelo více jak osmdesát tisíc lidí (pro srovnání: po atomovém výbuchu v Hirošimě bylo zabito sedmdesát tisíc lidí, v Nagasaki šedesát). Z 9 158 budov bylo 6 532 zničeno.

A proč jsme si vzpomněli právě na tato města? Vždyť přece k požáru Moskvy došlo víc jak sto třicet let před Hirošimou. Tehdy o žádných jaderných zbraních, ani o nemoci z ozáření nikdo nikdy neslyšel. Protože ještě nebyly.

Anebo už byly?

Mimochodem, zvýšená hladina radiačního pozadí v centru Moskvy tvoří charakteristickou skvrnu s „plamenem“, rozšířeným směrem na jih.

Epicentrum skvrny je v tom místě, na které byl výhled z oken dvou důstojníků vzpomínaných v pamětech hraběte de Ségur. Těch, co viděli, že paláce byly zpočátku osvětleny a potom se zhroutily. Nacházely se v epicentru...

...

Oficiální věda přesně neví, kdo zapálil Moskvu. Francouzi se tehdy domnívali, že to udělali samotní Moskvané. A dokonce pak čtyři sta údajných „žhářů“ postříleli. Rusové zas předpokládali, že za vším

je „korsické monstrum“, které s vrozenou krvežíznivostí zničilo obrovské město a desítky tisíc lidí, včetně třiceti tisíc vlastních vojáků a důstojníků.

Ale bylo to tak? Francouzi Moskvu zapálit nepotřebovali. V první řadě – blížila se zima. A z Moskvy do Paříže to je pěkný kus cesty. Krom toho Moskvu Napoleon potřeboval jako trumf k vyjednávání při předpokládaných mírových rozhovorech.

Moskvanům bylo zapálení také k ničemu. V první řadě – blížila se zima. A bez ohledu na okupaci se musí nějak přežít. Mimo třiceti tisíc zraněných, v plamenech zahynulo i dvacet tisíc obyvatel, kterým se nepodařilo opustit město včas.

Co se týče zájmů imperátora Alexandra I. – tady už jsou velmi vážné pochybnosti. O půl roku později, 5. března 1813 se přišel rozloučit s Kutuzovem, který umíral. Za zástěnou okolo postele knížete byl jeden z jeho úředníků, Krupenikov. Ten také zachoval pro potomky obsah posledního rozhovoru Kutuzova s Alexandrem I.:

„Odpusť mi, Michaile Ilarionoviči!“ – řekl car.

„Odpouštím ti, gosudare, ale Rusko vám to nikdy neodpustí,“ – odpověděl polní maršál.

Za co imperátor potřeboval odpuštění od Kutuzova? Že by za jeho přísně tajný příkaz k opuštění Moskvy? Nebo za to, co se s ním stalo po jeho odchodu?

Krátce před invazí Alexandr I. řekl rakouskému velvyslanci: „Předpokládám, že na začátku války nás čekají porážky, ale na to jsem připraven; až budu ustupovat, zanechám za sebou pustinu.“ Krvavá noční můra slavkovské porážky možná zanechala v duši imperátora strach a také přesvědčení o neporazitelnosti Buonaparta. Nebo o nemožnosti porazit ho obyčejnými prostředky. A mohlo ho to tlačit k hledání prostředků neobyčejných...

Nebo poslechl něčí rady? Či snad rozkazy?!

Ať tak či onak, minimálně imperátor o tom měl vědět. Proto také přikázal vydat Moskvu Francouzům. Ale veškerou odpovědnost za to svalil na Kutuzova. Pokud by totiž rozkaz na vydání Moskvy vyšel z úst cara, jeho vláda by pak už netrvala dlouho. Dokonce i ohromná autorita a sláva Kutuzova s obtížemi tíhu tohoto rozhodnutí vydržela.

Tak kdo vlastně organizoval tak hroznou past na Napoleona? V čí prospěch bylo toto všechno? Kdo byl zapřísáhlým nepřítelem tohoto uchvatitele?

Moderní historici se smějí hloupému Buonapartovi, který seděl před Moskvou a čekal, až mu bojaři přinesou klíče od města. Jenže tou dobou už v Ruském impériu žádní bojaři nebyli!

A ve Velké Tartárii?

Nepřítel mého nepřítele je můj přítel. Nebylo by tedy překvapující, kdyby Napoleon hledal spojení s velmocí bojující s Británií a Ruskem a počítal s její pomocí při rozdrčení jednoho i druhého. A při tom zároveň uskutečnil svůj veliký tajný sen – vyjmout z britské koruny její nejlepší klenot – Indii. Pokud by se vojenské spojení Francie a Tartárie uskutečnilo, vlastnictví Východoindické společnosti v Indii by velmi rychle změnilo vlastníky a Napoleon by jedním tažením rozdrtil oba své úhlavní nepřátele a navíc získal pohádkově bohatou Indii.

Takový plán by už vysvětloval obrovské úsilí a náklady na tažení největší armády té doby.

Na dodržování britských zájmů v Rusku tehdy dohlížel vyslanec Earl Cathcart, který se proslavil svou krutostí a nesmyslným ostřelováním Kodaně v roce 1807. Tehdy během tří nocí padesát anglických bitevních lodí vystřelilo čtyřicet tisíc palubních salv a srovnalo se zemí třetinu dánského hlavního města. Předtím Cathcart dokázal vyniknout ve válce s britskými koloniemi v Severní Americe, zabojoval si ve Španělsku a ve Flandrech a vypořádal se s antibritskými projevy v Irsku, za což byl povýšen na generála a pasován na rytíře Řádu bodláku.

V době napoleonské invaze byl lord Cathcart v doprovodu Alexandra I. a v září 1813 – v první výročí požáru Moskvy (!) – byl královským výnosem vyznamenán Andrejevskou stuhou. Polní maršál Rumjancev byl vyznamenán Řádem svatého Ondřeje za zadržení Kolberga v době Sedmileté války. Kníže Potěmkin za vítězství v rusko-turecké válce a Küçük-Kaynarcskou mírovou smlouvu. Suvorov za obranu Kinburna a za Focsani. Bylo by docela zajímavé vědět, za jaký naprosto výjimečný čin získal nejvyšší vyznamenání Ruského impéria britský velvyslanec...

Asi za v pravou chvíli poskytnutou radu. A také za zorganizování celé operace. Přesněji za zprostředkování v její organizaci. Protože hlavní roli v moskevské tragedii sehrály další síly... Kromě Británie měl Napoleon ještě jednoho mocného nepřítele. Daleko mstivějšího a nebezpečnějšího. Bratři Rothschildové ruskými řády vyznamenáni nebyli. A nebyli zmíněni v souvislosti s Napoleonovým tažením na Moskvu ani nikde jinde. Ale jeho porážka se bez jejich účasti obejít nemohla (a taky neobešla).

Berme v úvahu prohnatost této rodiny a množství špiónů, které si vydržovala. A také autoritu Rothschildů v židovské diaspoře a blízkost k vládnoucím kruhům Evropy. A taky těch, kdo stáli ve stínu těchto kruhů a tahali za provázky. Dá se předpokládat, že rodina Rothschildů měla kontakt s nejvyšším vrcholem pyramidy. Myslím s těmi, kdo se nacházejí ještě výš a kontrolují dění na Zemi. Čím Napoleon znepříjemňoval život rodině Rothschildů?

V podstatě ničím. Až na jeho razantní odvolání se ke Conseil d'Etat v roce 1806 v souvislosti se stížnostmi na lichvu Židů. Do té doby chování Buonaparta ničím svou antisemitskou podstatu nevykazovalo. Dokonce naopak! Ale dlouho to nevydrželo. Po alsaském svolání bylo o osudu troufalého korsického povýšence, který po nespočetných vítězstvích v Evropě ztratil intuici, rozhodnuto. Vítězství náhle skončila. Sláva spadla pod stůl. Neuplynuly tři roky a jeho imperium postihla velmi vážná ekonomická krize. Mezi obyvatelstvem propukaly nepokoje. Atentáty následovaly jeden za druhým. Ruský car, který se ještě nedávno v Tilzitě zapřisahal věčnou láskou, se najednou stal drzým. A odmítl za něj provdat svoji sestru. Nejdřív jednu, pak druhou. Bylo jasné, že se chystá skandál. Přesto Buonaroti dokázal dosáhnout svého – sebral obrovské vojsko, vydal se na Moskvu a sám vlezl do pro něj nachystané pasti.

Zbytek byl dílem techniky. Doslova.

V důsledku napoleonské invaze činily ztráty ruské armády asi 300 tisíc vojáků. Skutečné ztráty na obyvatelstvu však i přes existenci ohromného množství archivních dokumentů, memoárů a vědeckých prací o historii této války nejsou přesně známy. Objevují se pouze odhady – 850 tisíc životů. Je to obrovské číslo, a proto raději po svých zkušenostech nebudeme historikům slepě věřit a jednoduchými početními úkony si to ověříme.

Přesné statistické údaje o počtu obyvatel v té době je velmi těžké zjistit, a tím spíše si je ověřit, protože hranice území se stále měnily a pravidla pro sčítání nebyla vždy stejná. Z řady různých údajů vycházejme ze zjištění uznávaného historického demografa V. M. Kabuzana, který se zabýval revizemi obyvatel probíhajícími v různých intervalech na území Ruského imperia od dob Petra I. Vybíráme pět položek zahrnujících inkriminované období, z nichž je na první pohled zřejmý výrazný pokles počtu obyvatel v období mezi roky 1811 a 1815:

sčítání v roce 1795 – 17,8 mil. mužů (původně byli evidováni pouze muži!)

sčítání v roce 1811 – 21,3 mil. mužů

sčítání v roce 1815 – 18,8 mil. mužů

sčítání v roce 1833 – 23,1 mil. mužů

sčítání v roce 1851 – 27,2 mil. mužů

Pokud by nárůst počtu obyvatel probíhal tak jako v letech invazi předcházejících, tedy asi 218 tisíc mužů ročně, v roce 1815 by země měla mít 22,1 milionů mužů. Podle sčítání jich však bylo pouze 18,8. Chybí nám tu tedy více jak 3,3 milionu mužů. Když navíc uvažíme, že se jedná pouze o mužskou polovinu národa, a číslo patřičně zvýšíme o ženy, dojdeme k hroznivé sumě. Oficiálně uváděná čísla jsou tedy několikanásobně podhodnocena! Proč?

Lze objasnit tak ohromné množství mrtvých jen vinou války, hladu, nemocí a zimou? „Korsické monstrum“ při vši své krvežíznivosti si civilního obyvatelstva nevšímalo. Ustupující ruská vojska podle příkazu cara za sebou nechávala po staré smolenské silnici spálenou zem, kdy vypálila stovky měst a obcí, ale obyvatele nestříleli. Přitom oficiální historická věda se jen poněkud nejasně zmiňuje o ukončení partyzánské války. Prý vyhnali protivníka, a tak byl konec. Kyje šly na topení a meče do

radlic. Historici bez velkého počítání odepsali ztráty civilního obyvatelstva na účet války a kruté zimy 1812 – 1813. Ale možná lidová válka neztichla sama od sebe a deset procent obyvatel nezemřelo jen hladem a zimou. Co když rolníci, kteří se zbraní v ruce ubránili svoji vlast, se přitom upamatovali na svou dávnou příslušnost k Tartárii a zbraně obrátili proti okupantům? A pokud by tohle byl důvod tak vysokých ztrát na životech, je nepochybné, že romanovští přepisovači dějin by jej právě takto vymizíkovali. Nu což, berte to jen jako nápad...

„Rok bez léta“ si vyžádal desítky tisíc životů v Evropě a Severní Americe. V Rusku, jak jsme viděli, šel počet do milionů. Ať už to bylo z jakýchkoli důvodů.

Ale ještě víc životů tato doba odnesla z Tartárie...

Akademik Fomenko ve svých dílech předložil hypotézu, že Tartárie byla poražena a velká část jejího území byla rozdělena mezi Rusko a Spojené státy bezprostředně po porážce Pugačevova povstání v roce 1775. Vyjdeme-li z tohoto předpokladu, pak máme na stole řadu otázek:

Proč po zkáze Velké Tartárie na jejím území nevzniklo několik menších, třeba i polostátních útvarů, jak tomu bývá v případě rozpadu velkých impérií (Římského, Osmanského, Rakousko-Uherského, Německého, Ruského, Britského) nebo při rozpadu velkých zemí (SSSR, Jugoslávie)?

Proč se poté, co utrpěli porážku, hrdí a svobodomilovní Tartari, pokořili dobyvatelům a nepovstali, jak to vždy dělali Slovano-Árijci v podobných situacích?

Proč skutečné osvojování nově nabytých území Ruským imperiem a Spojenými státy začalo až po půl století? Do té doby totiž tato území měla jen kartografický charakter, a to jak v Rusku, tak i v USA. Oběma uchvatitelům na to pravděpodobně chyběly prostředky – lidské i materiální.

A nakonec to nejdůležitější: Proč nekonečné prostory od Uralu k Aljašce zůstaly opuštěné? Kam se poděly miliony poražených Tartarů? Proč severní národnosti jsou tak málo početné? V Americe okupanti nemilosrdně zlikvidovali místní obyvatelstvo na západ od Apalačských hor, ale Ruské impérium z genocidy usvědčeno nebylo. Přesto všechny severské národnosti Ásie, které se zachránily po roce 1816, jsou od té doby na pokraji vyhynutí.

Přitom Fomenkova hypotéza nechává bez pozornosti řadu důležitých faktů, které jsme doplnili už dříve: „rok bez léta“, maximálně dvě stě let staré lesy, bezpočet kruhových jezer, zasypané domy, zmizelé pevnosti, podivné krátery a také epidemie rakovinných onemocnění.

Otázky, na které nám historie nedává odpovědi. Zkusíme si tedy odpovídat sami.

Cui prodest – hledej, komu je to prospěšné. Kdo nakonec získal vítězstvím nad Napoleonem a zničením Velké Tartárie i s jejím obyvatelstvem?

Není pochyb o tom, že Británie. A slovy klasika: „Když říkám Británie, mám na mysli Rothschildové. Když říkám Rothschildové, mám na mysli Británii!“

Tartárie představovala ohromné nebezpečí pro mocenské ambice britského impéria: Hanoverská dynastie se strchovala o svou indickou kolonii, protože chiméra francouzské revoluce vytvořila „korsické monstrum“, jež snilo o tom, jak odebrat Británii všechno obtížně nabyté území. Ale stejné nebezpečí cíhalo i na impérium ruské, protože Romanovci se báli o uchvácený moskevský trůn. Napoleon se už dlouho předtím domlouval s ruským carem Pavlem I. o společné indické válečné výpravě. K ní však nedošlo, protože ruský imperátor byl v roce 1801 zavražděn, o což se postaralo spiknutí organizované a zaplacené – kým jiným než – Británií.

Ale tento nezdar Korzičana nezastavil. Zklamáný novým ruským carem byl Buonaparte připraven uzavřít spojenectví s Velkou Tartárií a Ruskem se prostě probít. A tak podnikl pochod na Moskvu (nikoli na Petrohrad!), po jejímž dobytí by se jeho legiím otevřela přímá cesta do Indie. Ne proto byla totiž armáda Napoleona tak velká, aby přemohla jen Rusko. Měla potom patrně ještě projít obrovský kus světa.

Představte si tu hroznou noční můru Hannoverské dynastie! Obrovská francouzsko-tartarská armáda pod vedením nejgeniálnějšího vojevůdce své doby, jejíž týly jsou navíc zabezpečeny celým vojensko-ekonomickým potenciálem Velké Tartárie a jejích sousedů – Nezávislou a Čínskou Tartárií! A volný

pohyb Francouzů až k Indickému oceánu s jejich diplomatickou podporou!
Nicméně toto nebyl jediný důvod k tomu, co se stalo v roce 1816. Lidé z Velké Tartárie obstáli pod těžkým náporom nových světových náboženství (judaismu, křesťanství a islámu), ochránili si morální čistotu a víru předků a nikdy nedovolili, aby „červi a kobylky“ lichvářské, korupce a vydírání okrádaly jejich sídla a zavedly v zemi otroctví. A tak se pro Británii zákonitě stali tím největším nebezpečím na cestě k získání světovlády.

Tomu všemu bylo třeba zabránit za každou cenu. Každou!

Zbraň nevídaných účinků se nad Moskvou osvědčila. Drzý Napoleon byl odstraněn. Nyní nastala chvíle jejího plného nasazení na jediného opravdového konkurenta Britského impéria.

Pokud ke zničení Tartárie byly skutečně použity jaderné zbraně, které vypálily velkou část ruských lesů a způsobily tříletou „jadernou zimu“ na severní polokouli, pak by celková jejich hmotnost podle propočtů klimatologů obnášela téměř 800 megatun! Jinak řečeno – čtyřicet tisíc Hirošim. Část kráterů, které výbuchy způsobily a které se časem změnily v ona „krasová“ jezera, svědčí o použití nejen jaderných, ale i termonukleárních zbraní v kapacitě od jedné do deseti megatun. Takové množství by mělo stačit ke zničení všech obydlených míst Velké Tartary. I velkých měst, i malých poustevn mnichů, všech vesnic i jednotlivých farem, významných hradů i malých pohraničních pevností.

To je důvod, proč po zániku Velké Tartárie na jejím území nevzniklo několik menších států, jak to obvykle bývá po zničení imperií nebo po rozpadu velkých zemí...

To je důvod, proč se Tartaři nepozvedli k obranné válce, jak to vždy dělali Slovano-Árijci v případě vojenské agrese...

To je důvod, proč nekonečný prostor od Uralu k Aljašce v polovině devatenáctého století, kdy začalo jejich osídlování, byl prakticky opuštěný. Obrovská kvetoucí země se přes noc změnila v radioaktivní prach. A zůstalo to tak po mnoho let.

Ty roky však plynuly. Na místě spálených lesů vyrostla tajga, krátery se změnily v jezera. Velká část radioaktivních izotopů se rozpadla. Radioaktivita v epicentru jaderného výbuchu nezůstává dlouho vysoká, protože hlavní izotopy se poměrně rychle rozpadají. Aktivita cezia-37 padá dvakrát za třicet let, stroncia-90 za dvacet let, kobaltu-60 za pět let, jódu-131 za 8 dní.

To je důvod, proč osídlování nekonečných prostor začalo až uprostřed devatenáctého století, když radioaktivita konečně klesla na bezpečnou úroveň. Ale ani po půlstoletí si noví osídlenci netroufali přiblížit se k podivným kulatým jezerům, neznámo proč vzniklým v místech nejvhodnějších k osídlení. A dávali těmto jezerům úplně nesmyslné názvy – Strašné jezero, Šajtan-jezero, Čertovo jezero, Mrtvé jezero,...Poté, co použili atomovou bombu proti Moskvě a ujistili se o její neobyčejné efektivitě, iniciátoři jejího použití dokázali přesvědčit ty, kdo je ovládali, k dalšímu použití, tentokrát ve velkém. Proti svému hlavnímu nepříteli – velké slovansko-árijské državě. Protože žádným jiným způsobem ji nebylo možné zničit.

Barevně jsou vyznačeny země, které patřily nebo patří Británii

Od této chvíle v průběhu téměř sta let Británie vládla mořím. A Británii vládli Rothschildové. A nikdo jim neměl co poroučet! Velká Tartárie byla vymazána z tváře Země a Francie poražena. Rusko se do konce devatenáctého století nevzpamatovalo z invaze a pravděpodobných následných událostí. A když se vzpamatovalo, Rothschildové připravili nové, neméně ničivé problémy.

Co se týče Napoleona, po požáru Moskvy žil ještě devět let a zemřel, sotva překročil padesátku. Poslední roky života se jeho zdraví silně zhoršilo. Oficiální věda nestanovila příčinu předčasné smrti

císaře Francouzů. Někdo si myslí, že ho věznitelé otrávil. Někdo se domnívá, že zemřel na rakovinu. Někdo tvrdí, že na to i na to.

Ale může to být také tak, že Napoleona postihl osud hibakuse (lidé, kteří utrpěli účinky výbuchu) z Hirošimy a Nagasaky, kteří umírali v průběhu dalších let na nemoc z ozáření a dalších dlouhodobých účinků atomového bombardování.

Během požáru Moskvy a na následky toho, co po něm následovalo, tehdy celkově zemřelo více než čtvrt milionu lidí. Napoleonova posmrtná maska

Takže... Dali jsme dohromady různorodá fakta.

V roce 1816 – pokud použijeme oficiálně zavedenou dataci – na severní polokouli vypukla „nukleární zima“ trvající tři roky. Krátce předtím zmizel největší stát světa spolu s veškerým svým obyvatelstvem. Přitom shořela velká část ruských lesů. A objevilo se množství podivných kulatých prohlubní a „krasových“ jezer. Nové osídlování opuštěné země začalo až po půl století. A jakákoliv zmínka o Velké Tartárii a Tartarech byla zakázána.

Co se stalo?

Jednou z možných variant je, že země Tarcha a Tary byla podrobena masívnímu bombardování. Mohl to být roj meteoritů, mohly to být i nesmírně ničivé bomby. Anebo také něco úplně jiného.

V devatenáctém století ani Rusko, ani Británie ještě jaderné ani jiné podobné zbraně nevlastnily. A použít je tedy nemohly.

Tak kdo je použít mohl?

Na žádost těch, kteří jsou v kontaktu se samotným vrcholem pyramidy, byla Slovansko-Árijská říše zničena těmi, kdo se nacházejí výše a pozorují probíhající...

Co se týče roku 1812, tak na jeho paměť byla vytvořena stříbrná medaile. Stejná pro všechny: pro povstalce, pro vojáky i pro generály. Nejdříve chtěli na lícové straně umístit profil cara, jak bylo zvykem v takových případech, ale Alexandr I. přikázal udělat jiné vyobrazení a vytisknout slova z žalmu Davidova: „Ne nám, ne nám, ale jménu tvému“...

PS: Skeptický čtenář si může myslet, že autor zde předložil osnovu svého příštího románu v žánru alternativní historie. Musím ho zklamat.

Alternativní historie se nyní vyučuje ve školách a vysílají ji v zombi-bedně. Ale o tom, co se ve světě dělo a děje skutečně, se teprve začínáme učit.

Závěry, že Tartárie byla v minulosti zasažena meteorickým rojem či jaderným bombardováním, někteří možná nazvou nesmyslem, protože je pro ně obtížné takovou informaci přijmout. Příliš se nehodí do obrazu světa, který výchova a vzdělávání vytvořily v našem vnímání. Mnozí se pak brání a lpí na svém stereotypu vnímání, nehledě na to, že podobných informací se začíná objevovat víc a víc. Přitom z historie známe řadu případů – a archeologické nálezy je potvrzují – že zbraně, svými účinky velmi připomínající jaderné, byly známy už před tisíci lety. Jejich použití barvitě líčí například indický epos Mahábhárata nebo biblická Apokalypsa, a to, co uviděla Lotova žena, asi také nebylo nic pěkného. Připomenout můžeme i archeologické nálezy z míst jako Mohendžo-daro nebo Harappa.

Není nijak složité si k tomu dohledat informace (např. [zde](#))

Stejně tak vysvětlení tématu „bohů“ překračuje rámec tohoto seriálu a vyžádalo by si daleko obsírnější zpracování, aby měli šanci se s tím nějak popasovat všichni čtenáři. Takže možná někdy příště...

Hartmann Schedel: Sodoma a Gomora, 1493

Nás teď zajímá Tartárie.

Stále více historiků i badatelů se shoduje na tom, že před dvěma sty lety došlo na území dnešního

Ruska a některých států v jeho okolí k obrovské katastrofě, která měla za následek nejen nesmírné škody na územích a změny klimatu, ale pochopitelně i nepředstavitelné ztráty na životech. Shoda už ale nepanuje v názoru, co bylo příčinou této katastrofy. Byl to přírodní úkaz, nebo úmyslná genocida Slovanů?

Z toho, co tu bylo popsáno, je jasné, že Tartárie skutečně existovala, ale kolem jejího zániku se vznášejí cosi temného, co se patrně nemáme dozvědět. Právě tento fakt, že se někdo postaral – a to velmi – vymazat z paměti lidí a z celé historie upomínky na tuto katastrofu (ať už její příčinou bylo cokoli), sám o sobě o čemsi významném svědčí. Přitom se tak nemohlo stát bez účasti vládnoucí elity, protože právě ta kontrolovala a kontroluje šíření informací ve společnosti.

Po prozkoumání velkého množství materiálů, z nichž jsme v předchozích částech vybrali jen malou část, lze vyvodit různé závěry. K jakému scénáři událostí dospěl Dmitrij Mylnikov na základě stop, které se nám zachovaly na zemském povrchu a které konfrontoval s pravděpodobnými historickými daty?

„Náš příběh začíná založením/obsazením Sankt-Petěrburgu, což podle oficiální historie způsobil Petr I. v roce 1703 a za hlavní město Ruského impéria je prohlásil v roce 1712. (I kolem tohoto města a zde použitých neuvěřitelných technologiích existuje tolik záhad, že by to vydalo na další seriál!) Ale pojďme dál. Jistě vás napadne, že k řízení tak obrovského státu, jako bylo Ruské impérium, mělo toto město tu nejnevhodnější možnou polohu. Nachází se na samém okraji země, navíc stále ohrožené mořem. Při neexistenci rychlého transportu a předávání informací proto volba takového umístění hlavního města velmi snižuje efektivitu fungování systému řízení. Z tohoto pohledu by bylo daleko výhodnější zvolit Moskvu, protože ta je v centru a vzdálenosti do jednotlivých oblastí evropské části jsou zhruba stejné. A také z hlediska obrany je umístění „hlavního stanu“ v centru území nesrovnatelně výhodnější.

Jenže my už víme, že toto je jen oficiální verze, protože budoucí Ruské impérium bylo tou dobou jen malý plácek kolem Finského zálivu, který navíc až do roku 1721 patřil Švédsku. Takže na Moskvu se zatím pomýšlet nemohlo, protože ta ležela na území sousedního státu – Moskovie (Moskevské Tartárie).

Ale vzhledem k plánům na budoucí postupné obsazování území Tartárie bylo místo pro hlavní město vybráno naprosto skvěle. Sankt-Petěrburg je skrze moře v přímém kontaktu s evropskými státy, což mnohonásobně zjednodušuje logistiku při vedení budoucích vojenských operací.

A tím se nám rýsuje scénář budoucích událostí. Sankt-Petěrburg byl „založen“ (obsazen) Němci (Prusy) pravděpodobně za účasti skandinávských zemí. Vznikl tak nevelký stát pod vládou Romanovců-Holsteinů z klanu Oldenburgů, který – a teď pozor! – okamžitě uznaly všechny západní mocnosti. Všimněte si, že přestože byl Sankt-Petěrburg „založen“ a prohlášen za hlavní město na území, které podle oficiální verze patřilo Švédsku – všechny západní mocnosti tento fakt důrazně ignorovaly a ihned tam posílaly své diplomaty. Ti předávali pověřovací listiny Petru I., zabydlovali se, zařizovali zde svá vyslanectví a také, a to především, obchodní zastoupení.

Poté maličké „impérium“ Romanovců-Holsteinů-Oldenburgů vyrazí na zábery nejbližších území. Postupně se dostalo až k Volze a pak se poprvé pokusilo obsadit Moskvu a jí kontrolovaná území v roce 1773 ve válce s Moskevskou Tartárií.

Ale nevyšlo to. Do války se zapojila sibiřská Tartárie s hlavním městem Tobolskem, která moskevské sestře poslala na pomoc vojsko pod velením Jemeljana Pugačova. Moskvu osvobodili a Romanovce poslali zpátky do Sankt-Petěrburgu.

Pak následuje delší etapa příprav, pro kterou je příznačná výstavba mohutného systému kanálů na počátku 19. století, což měla s největší pravděpodobností být logistická příprava pro nové vojenské tažení. To bylo zahájeno v letech 1810 – 1811. Válku, která se pak protáhla až do roku 1815, vedla

spojená mnohonárodnostní vojska Romanovců a dynastií západní Evropy.

Aby se tentokrát zabránilo armádě sibiřské Tartárie přijít Moskovii na pomoc tak, jak to už jednou udělala v letech 1773 – 1775, byl „bohy“, kterým slouží evropské elity, proveden jaderný útok na teritoriích Povolží a Uralu. Svědectvím je na tomto území velké množství dodnes viditelných kráterů, zachycených na satelitních snímcích.

V roce 1812 je nejprve obsazen Smolensk, za což Kutuzov dostal titul „kníže smolenský“ a o něco později i Moskva. Žádná Borodinská bitva v tomto roce nebyla, došlo k ní až později, v roce 1867. Zvláštní je otázka bombardování Moskvy v roce 1812, na což odkazuje mnoho faktů. Podle mého názoru to lze vysvětlit tak, že tam došlo k nedorozumění mezi pozemními vojsky okupantů a „bohy“. Obránci Moskvy se totiž vzdali dříve, než bylo očekáváno, načež vojska uchvatitele vešla do města, ale „bohům“ to už nestačilo říci. Anebo sami už nedokázali proces zastavit. Tím by se vysvětlil zbrklý útěk ruské části vojska, k němuž dal příkaz Kutuzov, který byl nepochybně do plánu zasvěcen. V důsledku vzdušného jaderného výbuchu nad Moskvou, který způsobil známý požár a také ozáření těch, kdo se ve městě nacházeli, pronikavou radiací, se u vojáků projevily příznaky velmi podobné nemoci z ozáření, ale ti ji z neznalosti pokládali za mor. Je známo, že mezinárodní francouzská vojska v roce 1812 opustila Moskvu právě kvůli údajné epidemii moru, z níž obvinili obyvatele města, kteří prý otrávil všechny studny. Je však zajímavé, že ona epidemie se nerozšířila za hradby Moskvy, což pro mor není příznačné. Pokud by se skutečně jednalo o mor, pak by se musel šířit po celé cestě, kudy se ustupující vojsko pohybovalo.

V roce 1815 Romanovci obsadili Kazaň. Tehdy vypukl na kazaňském hradě silný požár, který zničil téměř všechny budovy, zejména pak dělostřelecký dvůr, kde se podle oficiální verze vyráběla děla pro války v roce 1812. Je jen otázka, na čí straně ona děla bojovala, zvláště když si uvědomíme, že po požáru Romanovci v Kazani výrobu děl neobnovili.

V příběhu tohoto požáru mě například velmi udivuje fakt, že „požár“ byl natolik silný, že byla zničena veškerá výzdoba ortodoxního chrámu Zvěstování, včetně nástěnných maleb, které pak byly „obnoveny“ po roce 1815 (co na nich asi bylo, že to muselo zmizet?). To je velmi zvláštní vzhledem k tomu, že chrám je mohutnou kamennou stavbou, na níž nemá opravdu co hořet. Jak se navíc mohl oheň dostat dovnitř a zničit vnitřek, zůstává záhadou.

Změnu klimatu, k níž došlo na tři roky v Evropě a části Severní Ameriky, způsobilo podle mého názoru masívní meteorické bombardování území západní Sibiře, které s konečnou platností zničilo Velkou Tartárii. Došlo k němu pravděpodobně na začátku roku 1815, nejspíš v dubnu. Několik let bylo toto území vyprahlou pouští s erozí ornice na velmi rozsáhlé ploše. V důsledku toho docházelo k prachovým bouřím, když vrchní vrstvy půdy vlivem vody, slunce a větru se proměňovaly v prach zvedající se do horních vrstev atmosféry, ten se přenášel do vzdálenosti tisíců kilometrů, kde následně vypadával v podobě blátivých dešťů. Podle zachovaných dokumentů podobné deště bláta se v Evropě objevovaly ještě v roce 1847.

Zasažené území bylo velmi rozsáhlé, o čemž svědčí i zásadní změny na východním pobřeží Kaspického moře. Zatímco podle mapy z 18. století tu bylo množství měst a do moře přitékalo několik velkých a řada menších řek (mapa je otočena kvůli orientaci na sever), dnes je tu vyprahlá, prázdná poušť a břehy navíc dost výrazně změnilы tvar.

V průběhu 19. století, zhruba uprostřed třicátých let, Romanovci zahajují další etapu expanze s cílem obsadit Sibiř. Při tom se obnovují stará zničená města. Ve 40. letech začíná na Sibiři masívní výsadba lesů a i na území Altajského kraje dokonce působí lesní stráž.

Někdy ve 20. – 30. letech 19. století začal na obsazených územích proces záměny skutečného pravoslaví za jeho napodobeninu, která sice částečně napodobuje vnější atributy původního pravoslaví, ale ve své podstatě a ideologii je to žido-křesťanství, náboženství pro otroky. Tím se vysvětluje fakt, že už vytištěné vydání Nového zákona a Žalmů bylo zničeno a používání starých textů bylo zakázáno. Místo toho záhy vznikla nová, důkladně upravená verze, která je nyní známá jako „Bible krále Jakuba“ (pořízená z anglického překladu Bible). Slované, kteří přežili války, okupaci i katastrofu byli postupně přeprogramováni z bytostí uctívajících svobodu a vládu svědomí na pokorné sluhy. Měli zapomenout, že Slované spoluurčovali evropské dějiny už od jejich počátku a to nejen na východě, ale i na západě, kde rovněž zastávali vládnoucí pozice.

Tehdy patrně vrcholí i snahy o úpravu minulých událostí. Pokračuje se v přepisování dějin, které začalo už přechodem na juliánský kalendář. Události byly záměrně zkresleny, protože se jejich výklad nehodil nově vládnoucím dynastiím především v Rusku, ale i jinde.

Ovšem přepsat historii ani v době, kdy neexistovaly počítače a knihoven a archivů bylo velmi málo, nebylo jednoduché. A tak díky mnohým nedorazům dochází k podivnému čtyřicetiletému posunu, který si můžeme doložit dokumentem vlastnoručně napsaným Lermontovem, na němž jsou letopočty 1870 a 1872 opraveny na 1830 a 1832. A pokud se roky zapsané Lermontovem zvedají o 40 let, pak je třeba spolu s nimi zvednout i datování všech událostí. Týkalo by se to Puškina i Žukovského a možná také války s Napoleonem.

Přitom tato verze velmi dobře souhlasí s novým datováním Borodinské bitvy, která proběhla v roce 1867, a také s tím, že – jak je někdy uváděno – v prvním vydání Tolstého románu Vojna a mír stojí na titulním listu datum, kdy se odehrává děj knihy, 1865 – 1869, což je mylně vykládáno jako doba, kdy autor román psal.

V případě čtyřicetiletého posunu bychom mohli zvážit i druhou variantu událostí. To by znamenalo, že v roce 1812 Romanovci obsadili Smolensk a Moskvu. Tartárie vysílá vojska Pugačova a snaží se dobýt zpět Moskvu a osvobodit Moskevskou Tartárii. A právě na vojscích Pugačova z orbity zapracují „bohové“ zbraněmi, jejichž následky ve velkém množství nacházíme také na Urale i v Povolží. V této variantě vojska Pugačova skutečně utrpěla drtivou porážku, ale skutečnou její příčinou nebyla moc armády Romanovců, ale použití vysoce technické zbraně „bohů“.

Je tu ještě jeden moment, který je třeba zmínit. Je možné, aby onen roj meteoritů byl na Zemi někým poslán úmyslně? A odkud se vůbec takové množství zmrzlé vody, kamení a písku vzalo? Otázka tedy zní, zda tato vesmírná tělesa přilétla sama, nebo zda jim někdo speciálně pomohl.

V této souvislosti předkládám k zamyšlení:

- pokud civilizace běžně cestuje vesmírem, je pravděpodobné, že umí používat gravitaci;
- pokud je třeba vrhnout na povrch planety roj meteoritů složený z desítek tisíc objektů, v pásu širokém několik set kilometrů, jehož stopy můžeme pozorovat v západní Sibiři, ale zřejmě až ke Kaspickému moři, je rovněž nevyhnutelné umět ovládat gravitační pole;
- pás asteroidů v naší sluneční soustavě by mohl být pozůstatkem zaniklé planety, kterou pozemšťané nazývali Faeton a která se nacházela na orbitě mezi Marsem a Jupiterem, tedy právě tam, kde je dnes pás asteroidů.“

Ale to je jen tak, mimochodem...

Tolik Dmitrij Mylnikov. Co říci závěrem k příběhu o Tartárii?

Jeden ze základních principů vědecké metody výzkumu říká, že pokud existuje třeba jen jediný fakt, který je v rozporu s vypracovanou teorií, znamená to, že teorie je nesprávná nebo neúplná, a je třeba ji přepracovat. Zatím však bohužel platí, že pokud historikové narazí na skutečnost, která nevyhovuje vypracované teorii, prostě ji pominou a přidrží se zaběhlé praxe. Aby nenarazili.

Zkusme se tedy alespoň my podívat skrze mříže postulátů, do nichž nás uvěznilo naše vzdělání, a

nekamenujme ty, co měli odvahu to udělat před námi a nyní nám referují o zcela jiném světě, který tam objevují.

Zjišťují, že podle množství shromážděných faktů v 18. století dynastie Romanovců-Oldenburgů za podpory evropských vládnoucích dynastií začala obsazování území cizího státu. V podstatě nepokládám za důležité, jak se onen stát jmenoval – Tartárie nebo jinak. Konečně, není vyloučeno, že se také nazýval Rasénie/Rassia a Romanovci-Oldenburgové prostě tento název převzali. Toto obsazování začalo po získání kontroly nad Sankt-Petěrburhem. A Sankt-Petěrburg má výhodné položení ne jako hlavní město Ruského impéria, ale jako hlavní město nového Římského impéria, které mělo v plánu v sobě sjednotit všechna území severní Evropy a Skandinávie. A jednou, možná.... V invazní politice Romanovců se zrcadlí lačnost Západu po těchto rozlehlých a nesmírně bohatých územích. A tisíciletá snaha o podmanění části světa stavící na jiných civilizačních hodnotách, je jasně patrná i dnes, právě v těchto dnech, kdy možná dokonce vrcholí. Kdy po plíživém narušování toho, co bylo dáno obyvatelům Tartárie už na genetické úrovni, je nejen pomocí invazního náboženství, ale také narušováním tradičních hodnot, finančním a ekonomickým rozvracením či ničením genetického fondu infekcí alkoholismu a dalších drog, dokonce na pořadu dne fyzická genocida; před pár měsíci totiž Julie Timošenkova prohlásila, že je třeba Rusy (rozuměj Slovany) vybít atomovkami. My to známe i z našich dějin. Kolik úsilí bylo věnováno germanizaci našeho národa, na diskreditaci husitství a na potření takzvaných pohanských mýtů.

Všimli jste si, kolik paralel s naší současností bylo zjevných na příběhu Tartárie? Ona to totiž není minulost. Je to ta nejžhavější přítomnost. PS: A na rozloučenou přidávám tuhle krásnou mapu z roku 1575. Rozklikněte si ji [zde](#), aby byly čitelné nápisy, a udělejte si malý výlet po světě. Možná vás cestou překvapí řeky, jezera a kvetoucí města uprostřed Sahary, zatímco jiná města, která by tou dobou měla patřit ke světovým metropolím, budete hledat marně. Ale místo nich třeba objevíte Tróju, co už prý i v době Homéra byla jen legendou...

AUTOR: Myšpule

[ZDROJ](#)